

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

ved K. L. Rahbek.

Asterkrandsen : Samling af poetiske
Oversættelser, efter det Tydske, Svenske,
Engelske, Italienske og Franske

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Beckens Forlag, 1817

Fysiske størrelse | Physical extent:

144 s.

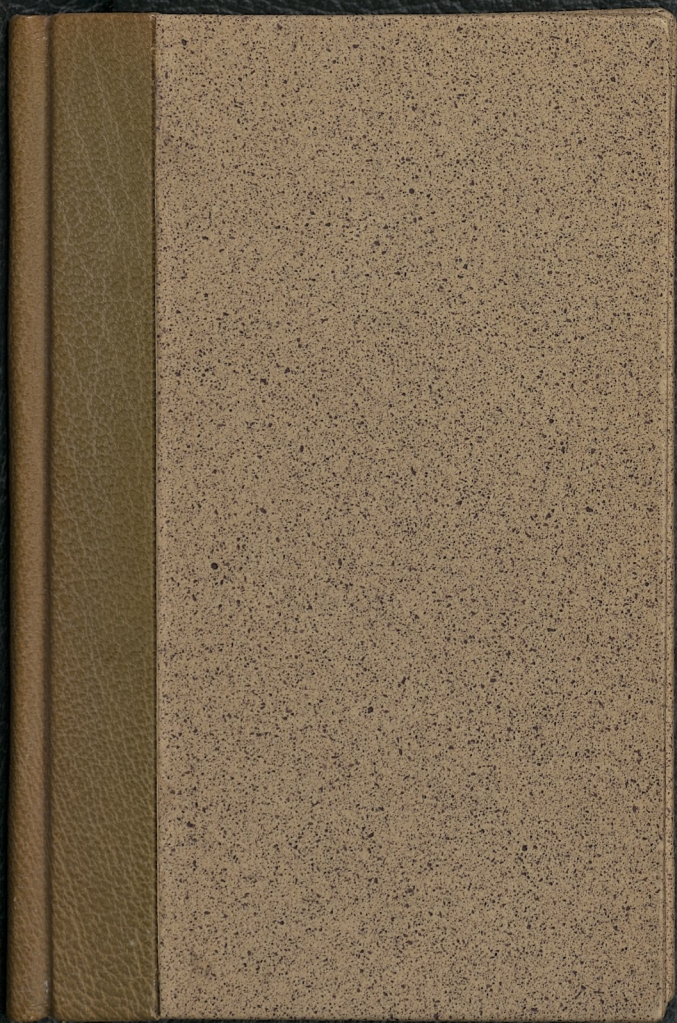
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

53, -7, -8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

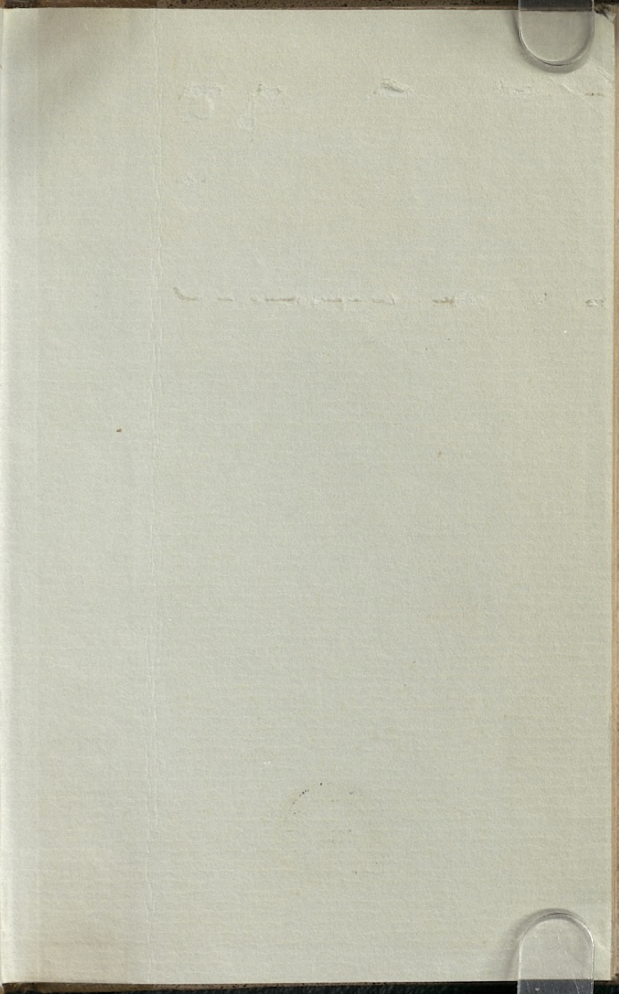

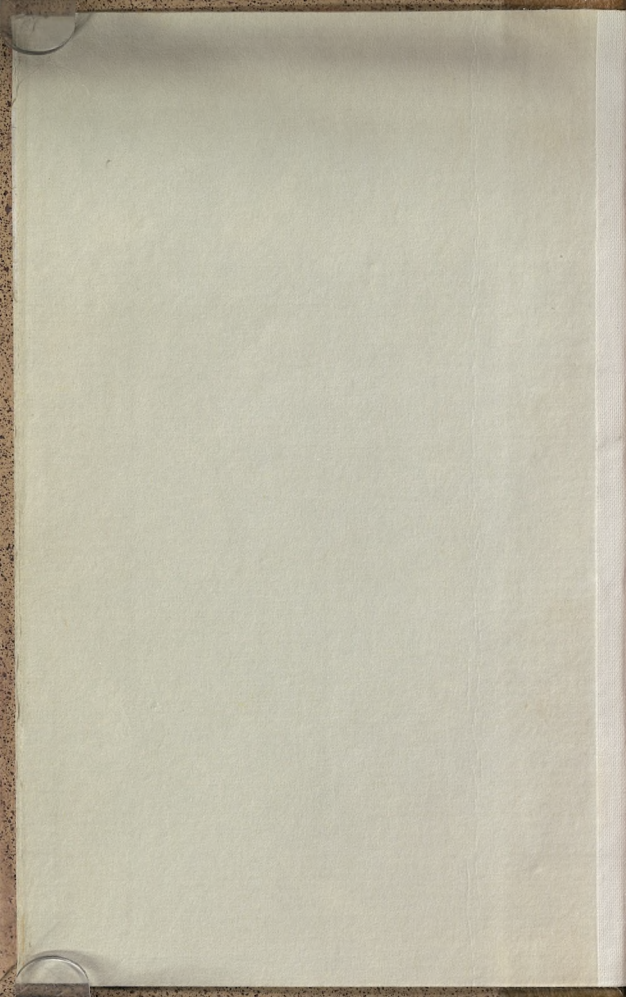
1 1 53 0 8 00002 9

+ Rex

13-7

Nytarsgave

for

begge Kiön.

1817.

Udgivet

af

K. L. Rahbek,

Professor, Theaterdirecteur og R. af D.

Kiöbenhavn.

Trykt paa Hofboghändler Beckens Forlag
hos Th. E. Rangel.

Asterkrandsen.

S a m l i n g

af

poetiske Oversættelser,

efter

*det Tydske, Svenske, Engelske, Italienske
og Franske,*

ved

K. L. Rahbek,

Professor, Theaterdirecteur og R. af D.

Kiöbenhavn 1817.

*Trykt paa Høstboghändler Beckens Forlag
hos Th. E. Rangel.*

6442

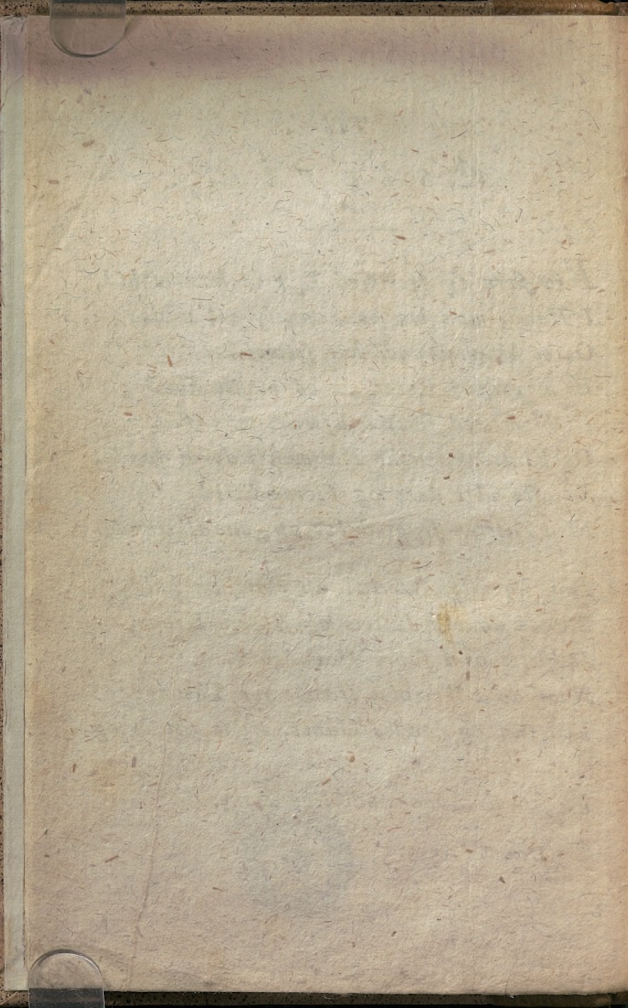
Til

Asteria.

*Fra fiern og fremmed Egn vi komme hid,
I Haab, man her os Vennely vil unde;
Os ei Skjærsommer har fremelsket blid,
Ei med dens Roser vi os maale kunde;
Vi blomstred først i Efterhöstens Tid,
Og Vintrens barske Nærmen tidt vi funde,
Ja ofte vi i dens og Floras Strid
Med Zittren frygted for at gaue tilgrunde.*

*Dog — vil, Asteria! du stundum huld,
Blandt danske Liliers og Rosers Krone,
Indfleite os i favre Hovedguld,
Naar du i Templet træder for Theone;
Ved din og hendes Gunst, trods Storm og
Kuld,
Vi fro ei savne moderlige Zone.*

December 1816.

I n d h o l d.

	Side
Bonaventura (Schelling) Præsten i Drot-	
nings sidste Ord *	26
Frue Fr. Bruun, Hvilens Rede	111
Bürger, Epigram	40
Keiseren og Abbeden	42
Lord Byron, Thyrsas Minde	38
Efter det Tyrkiske	99
Th. Campbell, Harpespilleren, og hans	
Hund, Trø	125
Fædrehiemets Ruiner	131
Classon Horn, til Venskab	36
Fader vor, paraphraseret *	82
Nu *	95
Florian, Maria af Skotlands Klagesang *	69
Franzén, Ridder St. Jörgen	53
Til Sövnén	70
Savnet	100
Fumars, Solen og Maanen *	110
Göthe, Jægerens Aftenvisé *	25
Den Elskedes Nærhed *	98
Gyllenborg, Gögleren og Bonden *	62
Jerningham, Magdalenastiftelsen *	78
Imbert, Epigram	42
Le Brun, til Oversættere	24
Mahlman, Fader vor	89

	Side
Nivernois, Hofnarren *	60
Petrarca, tre Sonnetter	21
Schiller, det tilskørede Billede i Sais	71
Shakespeare, Sonnet XXXII.	104
— XXV.	105
— XXIX.	106
— XXX.	107
— XXXVII.	s. S.
— LXXIII.	108
— LXXIV.	109
Sidney Walker, Kærlighed og Ære	133
Stenhammar, Thorvald *	113
Tiedge, Lauenborgs Blomst	134
Vigee, Klager	141
Walter Scott, den døende Barde	67
Pillegrimmen	93
Werner, Hvor *	40
Unævnte: Bidder Helge, efter det Engelske.	9
Beskedenheden, efter det Franske	37
Forgjætmigei, efter det Tydske	102
Middelalderen, efter det Svenske	129
Til en Veninde med en Ring, efter det Tydske	127
Forsvar for mine to Ulre, efter det Franske.	128
Vidje. Vidje. Vidje! efter det Engelske.	143

NB. De med * betegnede Stykker ere forhen trykte,
men findes forbedrede her.

Ridder Helge.

Originalen til Bürgers Romance die Entführung.

Efter det Engelske af Percys Reliquer.

Der staaer en Borg paa Höien hist,
Med Taarn og Muur og Vold,
Og det er Ridder Helges Gaard,
En Ridder diærv og bold,

Den Ridder gik i Urtegaard
Alt hen til Borgeled,
Han seer skiön Ellins liden Dreng
Ad Dalen komme ned.

Og alt som han den Smaadrenge saae,
 Ei meer han stille stod,
 Som Drengen op ad Höien klöv,
 Kom Helle ham imod.

“Christ signe dig! du liden Dreng!
 Han see og signe dig!
 Hvor lider nu min Hiertenskiær?
 Hvad Bud har du til mig?”

“Saa saare sørger Jomfru min,
 Og fælder mangel Taar,
 Alt for den Krig, som mellem din
 Og hendes Slægt bestaaer.

Et taarevædet Silkeskiærf
 Ved mig hun sender her,
 Derved du komme den ihu,
 Der havde dig saa kiær.

Til Siælegave sender hun
 Dig her en Ring af Guld,

Den bære du for hendes Skyld,
Naar hun er lagt i Muld.

Thi hulde Hierte brister snart,
Det bliver hendes Död:

Hun vorde skal en andens Brud,
Saa hendes Fader böd.

Han nys Hr. Jon af Nordengaard
Har hende lovt til Viv;
Og giver hun ei ham sin Haand,
Det giælder hendes Liv."

"Nu, liden Smaadrenge! skynd dig hjem,
Og hils min Fæstemö!
Og siig, at hendes Brudgom vil
Frie hende, eller döe.

Nu, liden Smaadrenge! skynd dig hjem!
Min Fæstemö fortæl:
- Nat jeg er ved hendes Buur!
Gaa ilde eller vel!"

Den Smaadrenge gik, den Smaadrenge løb,
 Ei standsed eller stod,
 För til skiön Ellins Buur han kom,
 Faldt ned for hendes Fod.

“Jeg kommer fra din Hiertenskiær;
 Han hilser dig ved mig:
 Han kommer til dit Buur i Nat,
 Döer eller frelser dig.”

Nu Dagen randt, og Natten kom,
 Alt laae i Sövnens Fred,
 Kun ei skiön Ellenlild, som sad
 I Jomfrubuur og græd.

Da hørte hun sin Hiertenskiær,
 Som hvidsked sagtelig:
 “Vaag op! vaag op! skiön Ellin min!
 Din Helge kalder dig!

Vaag op! vaag op! min Hiertenskiær!
 Kom paa min Gænger graa.

Reebstigen her dig hjælper ned,
Afsted med mig du maa!”

“O nei! o nei! du Ridder bold!
O nei! nei! ikke saa!

Mit Navn var skiændet, skulde jeg
Med dig allene gaae.”

“Trygt, Ellin, med en Svend saa tro
Du ene følges kan;
Han til sin Moder bringer Dig,
At vorde der din Mand.”

“Min Fader er en Greve stolt,
Af ædelst Byrd og Æt,
Hvad vil han sige, naar hans Barn
Flyer med en Ridder slet?

Jeg lover, han ei Spise faaer,
Og hviler ei sin Fod,
För, Helge! han har vejet dig,
Og seet dit Hjerterblod.”

“O hvis du kun i Sadlen var,
 Og kun en Stund herfra!
 Kun lidt, hvad end mig kunde skee,
 Hans Harm jeg agted da.

O hvis du kun i Sadlen var,
 Og ude af hans Borg!
 Din grumme Faders Haan og Had
 Var da min mindste Sorg.”

Skiön Ellin sukked! Ellin græd!
 Og var i Hu saa vaand.
 Ad Stigen drog han hende ned
 Ved hviden Liljehaand.

Tre Gang han trykte til sit Bryst,
 Og kyssed hende öm;
 Af hendes skiönne Öie randt
 Saa strid en Taareström.

Han satte sig paa höien Hest,
 Og hun paa Ganger graa;

Sit Horn han kasted om sin Hals,
Ad Marken lod de staae.

Det hørte hendes Tienestqvind
I Sengen, hvor hun laae;
"Til Greven med det Bud jeg vil,
Og Guld og Gods skal faae.

Vaag op! Vaag op! du Greve prud!
Vaag op, hans Frue fin!
Med Helge til Uære nu
Bortrömt er Datter din."

Den Greve vaagned, han foer op,
Fik sine Svenne ud.
"Kom op, Hr. Jon af Nordengaard!
Thi voldført er din Brud!"

Skiön Ellin neppe var en Müll
Fra hendes Faders af,
Da over Heden, hun blev vaer,
Hans Svende kom i Trav.

Og fremmerst kom den Ridder fræk,

Hr. Jon fra Nordengaard:

“Holdt nu! holdt nu! Forræder holdt!”

Ran ei den Vennekaar!

Viid, hun er fød af ædel Byrd,

Hun er af Greveæt;

Til Frille for et Slegfredbarn

Hun passer sig kun slet!”

“Alt löist du, Jon af Nordengaard!

Alt löist du der paa mig;

Mig Ridder avled, Frue bar;

Ei er det saa med dig.

Men staae nu af, min Hiertenskiær!

Og hold min Ganger god,

Mens jeg og denne frække Svend

Vi prøve her vort Mod.

Men staae nu af, min Hiertenskiær!

Og hold min Ganger graa,

Mens jeg og denne frække Svend
Vi lade Sværdet gaae.”

Skiön Ellin sukked, Ellin græd,
I Sind saa lidet fro.

Der faldt saa mangt et Ulivshug
Iblandt de Kiæmper to.

Ung Helge stred saa mandelig,
Og rørte Sværdet saa,
At snart Hr. Jon af Nordengaard
I Stövet vejjet laae.

Men Greven og hans Syende nu
De saae at komme nær;
Hvad gör nu skiönnen Ellenlild?
Nu ondt at flygte er.

Ung Helge satte Horn for Mund,
Og blæste haardt derpaa;
Snart sine egne raske Mænd
Han over Höien saae.

“Hold inde nu, du Greve prud!

Jeg beder hold din Haand!

Skil grum ei tvende Hierter ad,

Ei trofast Elskovs Baand.

Vel Aar og Dag jeg elsket har

Den favre Lilievand!

Men med en saadan Kiærlighed,

Som Kirken signe kan.

Giv Minde til, hun vorder min,

Velsign et trofast Par;

Min Byrd og Stamme ædel er,

Og Gods og Borg jeg har.

Min Moder Jarledatter er,

Min Fader Riddersmand.”

Vred Greven taug — og fuld af Harm

Sit Blik bortvendte han.

Skion Ellin sukked, Ellin græd,

Hun skialv som Espeblad,

Faldt for sin vrede Fader ned,
Og greb hans Haand, og bad:

“Tilgiv, o Herre Fader min!
Den Ungersvend og mig;
Det voldte Jon fra Nordengaard
Jeg rømte bort fra dig.

Saa tidt du har din Ellin kaldt
Din Öiesteen, din Lyst,
Forskyd i Dag da fra din Fod
Ei hende uden Tröst!”

Nu Greven strög mörkbrune Kind,
Sit Hoved vendte han,
At törre stride Taare af,
Som han ei tvinge kan.

Alt stod han der en liden Stund
Saa taus og tankefuld;
Med mangt et Favntag reiste han
Skiön Ellin op af Muld;

"Tag Helge hendes Liljehaand,
 Tag hende, sagde han,
 Mit eneste, mit elskte Barn,
 Dermed mit halve Land.

Din Fader mig fortørnet har
 I Ungdoms Overmod,
 Ved Kiærlighed imod din Brud
 Gör du hans Brøde god!

Som du er hende huld og tro,
 Saa Gud velsigne dig!

Og nu, min elskte Ellenlild!
 Gaa, og vær lykkelig!" *)

*) A. W. Schlegel har i *Characteristiken und Critiken* 2 Th. erindret, at Slutningen af denne Sang hører til de Restaurationer, den engelske Udgiver har foretaget med denne skønne Torso.

Sonnetter.

Af Petrarca.

Indlednings Sonnet.

I, som i spredte Sange høre her
 En Gienlyd af de Suk, hvormed mit Hierte
 I første Ungdoms Sværmeri sig nærte,
 Da jeg en anden var, end nu jeg er;
 Alt hvad jeg siger, eller klager der,
 Forføngelige Haab, og daarlig Smerte,
 Vil den, der Elskov selv at kiende lærte,
 Om ei Tilgivelse, Ynk finde værd.

Vel seer jeg nu, jeg Fabel længe var
 For alle Folk, thi sig og tidt mon hænde,
 At over mig jeg blues i mit Bryst;
 Saa Skam til Frøgt jeg af min Daarskab har,
 Og Ruelse, og klarlig at erkiende:
 En stakket Drøm kun er al jordisk Lyst.

VI. Sonnet.

Sövn, Fraadseri, og blöde Lediggang
 Saa bort fra Verden har al Dyd fordrevet,
 At vor Natur, som af sit Løb udrevet,
 Nu overvunden hylder Vanens Tvang.
 Saa er hvert Himmellys i Undergang,
 Hvis Glands har til vor Vandring huld ned-
 svævet,
 At til Vidunder nu hver den er blevet,
 Der hid yil lede Ström fra Musers Vang.

“Hvad Fryd kan Myrthen eller Lauren eie?
 Gaa, fattige og nøgne Viisdom, gaa!”
 Saa taler lumpne, vindesyge Skare.
 Faa du til Fölge faaer ad dine Veie!
 Desmeer, dig, ædle Aand! jeg bede maa,
 Höimodig Idræt lad du ikke fare.

XI. Sonnet.

Naar bort fra dem, der ellers skiönne ere,
 Til hendes Skiönhed Amor vender sig,

Og blandt dem finder ingen hende lig,
 Min Elskov voxer da med min Begiære,
 Velsignet Sted, og Tid og Stund mig være,
 Da først saa høit mit Öie hæved sig,
 O vel var det lyksalig Stund for mig,
 Da jeg blev værdiget saa stor en AEre!

Fra hende kom den rene Kiærlighed,
 Der hæver til det Ypperste mit Hierte,
 Der agter föie, hvad enhver begiærte;
 Af hende muntre Fyrighed jeg lærte,
 Der styrer saa mod Himmelen mit Fied,
 At alt i Haab jeg stolt der tager Sted!

Til Oversættere.

Efter Le Brun.

Søg ei at give Ord for Ord,
Hvis du Horats og Smagen troer.
Pedanten slet kun efteraber;
Giv Digtet Ynde, Harmonie
Og Billeder og Lidenskaber,
Kort sagt, sec til, at du deri
Ei over Bogstav Aanden taber.
Thi troest er den Oversætter tidt,
Der mindst os synes det at være,
Naar den, der følger Autor Skridt for Skridt,
Er en Lakei, der gaaer bag ved sin Herre.

Jægerens Aftenvise.

(Efter Göthe.)

I Mark jeg sværmer stille vild,
 Opspændt min Riffel er;
 Din elskte Skygge blid og mild
 Huldt mig omsvæver der.

I Mark og elskte Dal vel du
 Saa blid og venlig gaaer;
 Mon da ei flygtigt for din Hu
 Eengang mit Billed staaer?

Den Armes, som paa viden Jord
 Omsvæver sørgelig,
 I Öst og Vest og Syd og Nord,
 Da han maa savne dig.

Mig er det, tænker jeg paa dig,
 Som jeg i Maanen seer;
 Blid Fred neddaler over mig,
 Ei veed jeg, hvad mig skeer.

Præsten i Drottnings sidste Ord.

Romance efter Bonaventura (Schelling)

De matte Lemmer sig mod Jorden böie;
 Og snart min Taushed jeg ei meer kan
 bryde,
 For mig det staaer med taareblændet Öie,
 Det stumme Billed, mig at tale byde.
 Hvi havde du, o Jord! dog ingen Mund,
 Og var saa seen slig Udaad Straf at yde?
 Evindelige Lys, som Himlens Rund
 Saa vidt det naaer, med stille Lys ud-
 smykke
 Staaer Bröden og med eder i Forbund?
 Kan Mennesket kun, hvad han saae, ud-
 trykke,
 Hvor kunde Feighed og ugyldig Eed
 Et Indsegl da paa mine Læber trykke?
 O Gud ei i min Synd bortriv mig vreed!
 Fra ængstet Siæl du denne Byrde tage!
 Til rette Læser dette Blad henleed,
 At det fortælle kan til Fremtids Dage

Hvad jeg har seet, at ikke Gravens Nat
 Sit Forhæng skal for slig Ugierning drage.
 Det var i dybe mørke Midienat,
 Da Tankerne optændes dobbelt snare,
 Ved Herrens Ord jeg eensom mig har sat,
 At kunne næste Morgen det forklare,
 Uventet tvende Rædselsskikkelser,
 Hvordan — jeg ei kan fatte, ei erfare —
 Som tankefuld jeg sad, mig træde nær,
 Liig Natten sorte, og dens dunkle Skygger,
 Hvor varst du da, o hellig Englehær!
 Hvor eders stærke Höire, som betrygger
 Den Fromme mod al Nattens Skræk og
 Nöd,
 Den faste Muur og Borg, hvorpaa han
 bygger;
 Alt hengav sorgfuld jeg mig i se Död;
 Til Evighedens Lys sig Siælen vendte,
 Men Gysen giennem alle Lemmer brød.
 Dog som det Haardeste jeg saa mon vente,
 Det yderste at lide er bereed,

Hvad sandru jeg fortælle skal, mig hændte.
 Ei langt fra Havets Bredde er et Sted,
 Hvor gammel Kirkemuur paa sandig Hede
 Staar i en Udörks nøgne Eensomhed,
 Fra Herrens Haand en Höitidsdag i Vrede
 Hen over gamle By fra Havets Grund
 Af tunge Sand et Sörgedække bredde,
 At komme did i natlig Rædselsstund,
 Befoel den ene! "Hvis du dig vil fryde,
 Til seene Bryllupsgilde fölg mig kun!
 Sligt man ei alle Dage dig vil byde!"
 Den anden sagde: tag det Guld, og il!
 Hvis ei! din sidste Time flux skal lyde.
 Som end betænkelig jeg dvæle vil,
 Med Vold og Trudsler de afsted mig drage;
 Vel Veien did et lange halve Miil,
 Ei noget Lys paa den var at opdage,
 Kun Stierners Hær paa Himlen tindred
 klar;
 Og fiernt man hørte Havets Fölger brage.
 Vor eneste men sikke Leder var
 En Lyd saa fiern, jeg Magen aldrig kiendte,

Thi giennem Mulmet var vor Vandring
snar;

Og da nu Maalet nær vor Gang sig endte,
Veilederen holdt stille; Angst og Gru
Alt meer og meer mit bange Bryst be-
spændte.

De med Gebærder Raad oplægge nu,
Et Bindsel de for Öinene mig snære,
Derved formörkedes end meer min Hu;
Dog i mit Indre det mon stille være!

De Tröstens Ord jeg idelig gientog
Med Tro og Tillid: skee din Villie, Herre!
Mån mig snart til det stille Sted hændrog,
Med Andagt man saa tit mig saae betræde,
Man Kirkedören paa et Tegn opslog,
Jeg gaves andre Hænder nu at lede;
Hvorvel end blindet, hvert et Skridt jeg
veed,

Og kiænder, de mig nu for Altret stede,
Jeg hørte Bulder, som af Folkesied,
Og af det stille sagte Lyd frembæve,
Til Trudsel som til Bön jeg var for ræd;

Dog Stilheden nu syntes at opleve;
 Alt Samling^s og Bevidsthed mig forlod,
 Da til min Stemme dristigen at hæve
 Mig Frygt og Rædsel selv med eet gav Mod.
 Snart, tænkte jeg, snart er nu Alting over.
 "Hvis I er af den Engleskare god,
 Som Gud vor Gud og Jesum Christum lover,
 Da siger: hvi til os I vende om
 Fra eders rette Hiem herovenover?
 Dog hvis I ei fra hine Egne kom,
 Da svarer mig: hvo eder Orlov giver
 At krænke Freden i Guds Helligdom?"
 Dog knap at tale ud mig tilladt bliver,
 För mig i Öret rædsomt Ord blev talt,
 Som Dolke det mit Hierts sönderriver.
 Nu hverken Spörksmaal eller Klage gialdt,
 End Villien var mig ei meer tilbage,
 Thi Kraften til at ville mig undfaldt.
 Flux Bindselet de fra mit Öie drage,
 Og unge Brudepar for Altret staaer,
 Velsignelse af Præsten at modtage.
 Ungmöen med den friske Krands i Haar,

Vel skiön, men bleg, som standen op fra
Döde,

Ynglingen i sin förste Ungdoms Vaar;
Langt bag ved dem, ved Kiserterne, som glöde,
I Kirkens gamle Mellemgang det var —
En Grav, nysaabnet, mine Öine möde.
Og nær og fiærn der sig hidklynget har
En magelös og ukiændt Folkestimmel;
Man egne særc Ansigter blev vaer,
Der syntes födde under fierne Himmel;
Men ingen giætte kan, hvorfra den er,
Saa fremmed synes Alt hos denne Vrimmel.
Brat nu igiennem Kirken bæver der
Blandt Orgeltoner synderlige Klange,
Som stærkest Sands at ryste mægtig er.
Da nu forstummed Orgellyd og Sange,
Hvis Sprog, hvis Tone selv var ingen liig;
Op trænger Mængden sig ad Kirkens
Gange,
Imod mig Bruden venlig böier sig,
Med Blik — som ingentid mig gaaer af
Minde;

Et villigt Tegn lod dette Blik for mig;
 Thi greb jeg, uden Frygt og Gru i Sinde,
 Den kolde dödningblege Pigehaand,
 Med skiönne Yngling hende at forbinde!
 Hvi misforstod den Skiælven du, min Aand,
 Da hendes Haand til Ynglingens sig vendte?
 Hvi knytted jeg saa ulyksaligt Baand?
 Jeg knap Velsignelsens det Sidste endte
 I grædske Tungemaal, som man mig bød,
 För man mig atter mine Öine blændte,
 Hvor Graad i Lön ei uden Grund frembröd.
 For sidste Gang formælet Brud jeg skuer,
 Et Crucifix man mig at rækkes bød,
 Hvor, med en Ed, hvorved endnu jeg gruer,
 Man mig med höien Röst og lydelig
 En evig Taushed Natten at tilsværge truer.
 Det end blandt Pröver haardest var for mig,
 Dog da og den jeg naaer at overstride,
 Jeg ud af Kirken sættes sagtelig.
 Nu fri jeg mine Öine strax befriede.
 Fra Bindselet, der trangt omkring dem laae,
 Og flux de hæved sig til Himlen vide.

Paa Himmelhvælvét Stierneerne end staae,
 Paa Byens Tomt see ned fra blanken Bue,
 Lydt hörtes Bölgen nærmere at slaae.
 I Kirken svage Skimt end sees at lue,
 Dog snart jeg seer det ganske mörknes
 der,
 Og ikke mindste Glimt er meer at skue.
 Udmattet nu af denne Nats Besvær,
 For kraflös til min Vandring at fuldföre,
 En Stund jeg lægger mig paa Jorden her;
 En Stund derpaa, en Lyd mig kom for Öre,
 Som Vinden bar fra Kirken hen til mig,
 Mig tykkes Faldet af et Skud at höre,
 Som Febergysen giennemfoer det mig,
 Og alle mine Lemmer det bespændte.
 End eengang saae jeg didom ængstelig,
 Men hastig nu til Alt jeg Ryggen vendte.
 Som Död og Helved mig i Hæle var,
 Igiennem Mose, Siv og Tiörn jeg røndte.
 Til aabne Huusdör nu jeg vundet har,
 Her jeg af Skræk til Jorden kastet bliver,
 Dog ingen Ro for mig at finde var.

Den aarle Morgen atter op mig driver;
 För Sol endnu oprandt paa Himmelen,
 Til gamle Kirke alt jeg mig begiver;
 Den skumle Nattesværm var svundet hen,
 Sig Kirken farved skiönt med gyldne Sömme,
 Alt stillet Sanders viltre Larm igien,
 Mig var det, som jeg vaagned op af Drömme,
 Om blide Morgens Kiölighed det var,
 Om Stillet i det gamle Helligdömme,
 Om rene Himmeltröst det været har,
 Som jeg paa dette Sted saa tit har fundet,
 Naar mangel Lidelse mig tynged svar;
 Mig, som et Syn, nu Natten var forsvundet.
 Jeg gaaer og aabner gamle Kirkedör,
 Saa stærkt var Haabet mig paa ny op-
 rundet,
 At förste Sted, hvorhen jeg skue tör,
 Er, hvor jeg troede, Graven at opdage.
 Jeg gaaer — saa stærk mig Tro og Tillid
 gör —
 Og aabner Stedet — uden at forsage;
 Jeg aabner og jeg finder — evige Saar!

O Dolke, der sig evig mod mig drage!
Den blege Brud med friske Krands i Haar.
Hvorfor, o alt for tro og sandru Blikke!
Ei evig Nat om eder Dækket slaaer?
O Hierte! hvi brast du i Döden ikke?
Mig lever du dog kun til Lidelser.
I Læber, som Livsaande end inddrikke,
O hvorfor blegnede I ikke her?
I Kræfter, som mig efterhaands fortære,
Hvi skaante I mig da til ny Besvær?
Saa mange Aar i mig jeg maatte nære
Den sorgelige Löndom mig til Qval;
Og selv mig Veien til min Gud tilspærre,
Da Döden alt veed mine Timers Tal,
Hvert Rædselsbilled drager mig i Minde,
Den Midnatsbrud, jeg gav ham til Gemal.
O salig hver, som reen og from i Sinde
Med ubesmittet glad Samvittighed
I indre Bryst Guds rige Fred mon finde!
Ak længe har jeg savnet denne Fred!
Utömmelige Væld, Alnaades Kilde,
Hvorfra de rige Strömmen rinde ned!

Den lange Harm fra mig du vende ville,
 Samvittighedens Marter, Hiertets Qvaler,
 Du naadelig helbrede og formilde!
 Du skiulte Udaadsmand sin Lön betaler,
 Du höre og en Synders fromme Klager,
 At dette Skrift til fierne Fremtid talér,
 Og du i Fredens Hytte ham optager!

Til Venskab.

Efter det Svenske af Classon Horn.

Hel'ge Olie, som heler
 Menneskhedens dybe Saar,
 Og hvor du ei meer formaaer
 Hiertets Qvaler dog fordeler,
 Venskab! Gnist af Guders Ild!
 Til Ledsager giennem Livet,
 Sorgens Sønner naadig givet,
 Dig mit Suk indvies til,

Tidligt alt med barnlig Röst
 Lærte jeg dit Navn at stamme;
 Lifligt i mit Ungdomsbryst
 Fölte jeg din Ild at flamme;
 Og endnu er du den samme,
 Er min mørke Manddoms Tröst,
 Ak, undfald ei dette Hierte,
 Som dig al sin Dyrkning gav!
 Bliv min sene Alders Stav!
 Balsom gyd i Livets Smerte
 Og en Taare paa min Grav!

Beskedenheden.

Fabel efter det Franske.

Da Jupiter engang faldt paa
 Hver Dyd sin Rang hos Mennesket at give,
 Den, som det første Sted vel burde tildeelt
 blive,
 Beskedenheden holdt sig i sin Vraa,
 Og blev forglemt, da man den ikke saae.

Min Bedste Datter! sagde Jupiter:
Til dig ei meer er egen Plads tilbage,
Men du de andre Dyder skal ledsage,
Forhöie og fordoble deres Værd.

Thyrzas Minde.

Efter det Engelske af Lord Byron.

O Sørgeqvad! lad mig i Ro!
Forstummer Toner, för saa glade,
Skal jeg ei dette Sted forlade!
Ei mere tör jeg eder troe.
I tale mig om bedre Dage;
Men dæmper, dæmper Strængens Klang;
Ei tör jeg tænke, see tilbage,
Hvad jeg er nu, og var engang.

Den Röst, der eder Södhed gav,
 Er taus; I trylle mig ei mere.
 En Jordepsalme ved en Grav,
 En Liigsang kun for mig I ere.
 Dog, Thyrza! dog de aande dig!
 O kiære Stöv! skal Stöv Du være,
 De fordums Harmonier mig
 Kun idel Skurretoner ere.

Nu tier Alt, dog for mit Öre.
 End svæver kiendte Lyd i Hu!
 En Lyd jeg ikke burde höre,
 O der vel burde tie nu!
 Tidt dog den ryster tvivlsomt Hierte,
 Den giæster selv min korte Slum;
 Forgæves vaagner jeg med Smerte,
 Og lytter end, naar den er stum.

Jeg vaage, Thyrza! eller sove,
 Nu mig kun elsket Dröm du er!
 Et Bævrelys paa Dybets Vove,
 Der har fra Jorden vendt sit Skiær.

Men han, som tunge Sti maa træde,
Nu Himlen sig indhyller vred,
Vil svundne Straale tidt begræde,
Der paa hans Vei giød Glæde ned.

Efter Bürger.

Naar Klaffertungerne dig stikke,
Da til din Tröst du sige saa:
De værste Frugter er det ikke,
De Gedehamser søge paa.

Hv or.

Sang efter Werner:

Jeg kommer hid fra Bierget af,
Nu damper Dal, nu bølges Hav,
Jeg stille uklad gaaer paa Jord,
Og stedse spørger Ønsket: hvor?

Saa kold og tung mig Solen er,
Her Blomstret döer, Liv ældes her,
Tom Lyd er, hvad her bliver talt,
Og jeg en fremmed overalt.

Hvor er du, mig forjettet Land,
Jeg ahned, haabed', aldrig fandt?
Det Land, det Land, saa haabningsgrönt,
Hvor Rosen blomstrer mig saa skiönt?

Det Land, hvor mine Drömme gaae?
Hvor mine Döde mig opstaae?
Det, hvor mit Tungemaal har Hiem,
Og hvad jeg savner, er i Giem?

Jeg stille uglad gaaer paa Jord,
Og stedse Sukket spørger: hvor?
Mig svarer Aanders Röst fra Field:
Kun hvor du er ei, findes Held.

Efter Imbert.

Hvorfor klage, hvorfor græde
Over Flugten af din Vaar?
Har hver Alder ei sin Glæde,
Naar man Livet ret forstaaer?
Viis Naturen veed at binde
Nydelse til hver dets Tid,
Ungdom gav den Haabet blid,
Alderdom har samme Minde.

Keiseren og Abbeden.

Romance af Bürger.

Et löierligt Eventyr vil jeg fortælle:
Engang var en Keiser, en underlig Selle;
Og var der en Abbed, en kostelig Mand,
Men klogere var dog hans Hyrde end han.

Den Keiser leed svarlig af Kulde og Hede,
Sov pandsret i Telt tidt paa vildene Hede,

Knap selv en Drik Vand han har til sit Bröd,
Leed mangel Gang Törst og Hunger og Nöd.

Abbeden forstod sig langt bedre at pleie
Ved kostbare Taffel, paa Edderduns Leie,
Hans Ansigt det skinned, liig Fuldmaanens bred,
Tre Karle omspændte knap Maven saa feed.

Thi havde den Keiser et Horn ham i Side.
Engang han med Reisneres Skare mon ride
I Sommerens brændende Hede forbi,
Som Klerken gik udenfor sit Abbedi.

Ha! Keiseren tænkte! du kommer tilmaade,
Og hilser paa Klerken med spottende Naade.
Hvor gaaer det, du Gudsmænd? bvis mig
synes ret,
Ei Fasten og Feden bekommer dig slet.

Dog tykkes mig, Tiden dig lang monne blive,
Vist veed du den Tak, som dig Arbeid vil
give.

Du her er i Ry, som den vittigste Mand,
Der næsten kan Græs høre groe, siger man.

Jeg dine to dygtige Kiæver vil række
Tre artige Nödder til Tidkort at knække.
Tre Maaneders Frist jeg dig skænker dertil,
Beskeed jeg paa mine tre Spørgsmaal da vil.

Det første: naar høit jeg paa keiserlig Throne
I Fyrsteraad sidder med Scepter og Krone,
Som ærlig Vurderingsmand sige Du der,
Hvad jeg vel til Hvid og Penning er værd.

Dernæst Du udregne mig skal og opdage,
Hvor snart jeg til Hest kan al Jorden om-
jage;

Men ei en Minut mig for langt eller kort,
Jeg veed, den Beskeed ei vil koste Dig stort.

Det tredje, Prælaterne's Perle! er dette:
Du mig paa et Haar, hvad jeg tænker, skal
giætte;

Jeg dig vil bekiænde det ærlig og fri,
Men ingen sand Töddel maa være deri.

Og naar Du mig ei de tre Spörgsmaal kan tyde,
Du kan Abbediet god rolig Nat byde;
Paa Eselsryg bagvendt Du sættes paa Stand,
Og föres med Halen i Haanden om Land."

Med Latter afsted monne Keiseren trave;
Den Klerk sig fast grubled og grundet aflave.
Knap nogen arm Synder kan ængste sig saa,
Som for höinödpäinlige Halsret mon staae.

Han skikked' til en to tre Unversiteter,
Og raadspurgte han en to tre Faculteter,
Gebyhrer og Sportler han yded' fuldt op,
Dog löste ei Doctor de Spörgsmaal ham op.

Snart blev under Angests og Hierteklaps Plage
Til Dage de Timer, til Uger de Dage,
Til Maanedes Ugerne; Tiden hendrev;
Det grönt, gult og sort ham for Öinene blev.

Huulkindet og bleg som et Gienfær! opleder
I Skov og i Mark han de eensomste Steder,
Der traf ham i Fiedet paa ubesögt Sti,
Hans Bendix, hans Hyrde, i dybt Grubleri.

Herr Abbed! han spurgte, hvad kan eder
trykke?

I svinder, min Sandten, jo hen som en Skygge.

Du hellige Jomfru! hvor I tæres bort?

Jeg frygter, min Tro, I maa være forgiort."

"Kan, gode Hans Bendix! det andet vel være?

Mig Keiseren gierne vil klippe og skiære!

Tre Nödder han gav mig at bide her paa,

Med hvilke knap Belzebub Bugt kunde faae.

Den förste: naar höit han paa keiserlig
Throne

I Fyrsteraad sidder med Scepter og Krone,

Skal jeg som Vurderingsmand sige ham der,

Til Hvid og til Penning, hvad han da er
værd.

Dernæst skal jeg nedregne ham og opdage,
Hvor snart han til Hest kan al Jorden om-
jage;

Men ingen Minut ham for langt eller kort,
Han troer, den Beskeed vil ei koste mig stort.

Den tredie, jeg usælle Abbed! er dette:
At jeg ham endog, hvad han tænker, skal
giætte;

Det vil han bekiende mig ærlig og fri,
Men ingen sand Töddel maa være deri.

Og kan jeg ham disse tre Spöragsmaal ei tyde,
Kan jeg Abbediet god rolig Nat byde;
Paa Eselryg baglænds jeg sættes paa Stand,
Og föres med Halen i Haanden om Land."

"Ei andet! Hans Eendix med Latter mon
svare:

Vær I ubekymret; det har ingen Fare;
Kors, Hue og Dragt I tillaans mig kun faae,
Jeg rette Beskeed ham skal give derpaa,

Forstaaer jeg endskiöndt af Latin ei en Glose,
Jeg vel og et godt Raad tör have i Pose;
Hvad ofte for Penge I Lærde ei saae,
I Arv fra min Moder til mig monne gaae.”

Da sprang, som et Raakid, den Abbed af
Glæde,
Med Hue og Kors, og med Kaabe og Klæde
Hans Bendix til Abbed blev smykket paa
Stand,
Ad Hove til Keiseren afsendtes han.

Her Keiseren sad paa sin keiserlig Throne,
I Fyrsteraad smykket med Scepter og Krone.
“Hr. Abbed! siig nu, som Vurderingsmand
her,
Til Hvid og til Penning, hvad jeg vel er
værd?”

“For tredive Penge man Christus bortsolgte,
Thi gav jeg, saa strunk og saa stolt I Jer
holdte,

For eder ei mere end tyve og ni;
Een ringere giælder end han dog vel I?"

"Hm! Keiseren svarte: den Grund lod sig
höre!

Mod den kan Hoffærdighed intet fremføre;
Dog aldrig, ved Keiserlig Ære! jeg har
Indbildt mig tilforn, at saa Spotkiøb jeg var.

Men nu du udregne mig skal og opdage,
Hvor snart jeg til Hest kan al Jorden om-
jage!

Men ingen Minut mig for langt eller kort;
Vil og den Beskeed ikke koste dig stort?"

"Naar, Herre! med Solen I sadler, og rider,
Og stedse med den i eet Tempo fremskrider,
Mit Kors og min Kaabe jeg sætter derpaa,
I to Gang tolv Timer Alt fuldbringes maa."

"Ha! Keiseren loe: det jeg kalder at svare;
Med men og med dersom I snildt veed at
fare;

Den Mænd, der det men, og det dersom
opfandt,
Vist Guld det pure af Hakkelse spandt.

Men nu til det tredie! her tag du dig vare!
Hvis ei! jeg dig ikke for Eslet kan spare!
Hvad tænker jeg nu, som er usandt? det
siig!

Men kom ei med dersom og men her til
mig!"

"I tænker mig Abbed i Sanctgall at være!"

"Nu ja! og knap deri dog feiler paa Ære!"

"Jer Tiener, Hr. Keiser! vel feiler I her,

Thi viid, jeg Hans Bendix, hans Hyrde
kun er."

"Hvordan? du er Abbeden ei af St. Gallen?
Skreg hurtig, som han ned fra Himlen var
falden,

Forundret nu Keiseren, frydfuld i Hu;

Velan da! saa skal du da blive det nu!

Med Stav og med Ring du Forlehnning skal
have!

Din Formand afsted paa sit Esel kan trave,
Og lære herefter Quid juris forstaae;
Thi naar man vil høste, saa maa man først
saae."

"Med Gunst, Herre Keiser! lad I det smukt
blive!

Jeg kan jo ei læse, ei regne, og skrive,
Og ikke en Töddel Latin jeg forstaaer;
Hvad Hanslil forsömte, ei store Hans
naaer."

"Det, gode Hans Bendix! fortryder mig saare!
Du dig da en Naade isteden udkaare!
Dit lystige Puds har fornöiet mig ret;
Thi bör og min Tak dig fornöie for det."

"Hr. Keiser! jeg trænger just ikke saa saare;
Dog maa jeg for Alvor en Naade mig kaare,

Er for min höiværdige Herre min Bön,
At mig hans Benaadning maa undes til Lön."

"Ha retsaa! du vakkere Svend! du mig
lærte,

At rigtig hos dig sidde Hoved og Hierte;
Thi vi ham i Hyldest Benaadning tilstaae,
Og du skal i Tilgift et Panisbrev faae.

Sanctgallenske Abbed tilkiende vi give,
Hans Bendix ei mere hans Hyrde skal blive;
Men Abbeden pleie ham, som vi det böd,
For intet, og indtil hans salige Död."

Ridder St. Jörgen.

Romance efter Franzén.

De Dage, da Troidene end var istand,
 Den skiælvende Jord at bekrige,
 En Konge saae under sit Scepter sit Land
 I Blomstrestand,
 Fra Borgen til Hytten tillige.

Men did kom med Gab et Luebierg ligg
 En grusom og gruelig Drage,
 Hvis Stiært var en Slange, der bugtede sig
 Til Mord og Sviig,
 Hvis blotte Syn var en Plage.

Men hører, hvad Föde han næredes med,
 Sligt Udyr selv Wolga ei kiender!
 Som Traner smaa Fröer, han Folk slugte ned;
 De Arme vred,
 Og jamred sig under hans Tænder.

Fra Grande til Grande gik Tromme og Bud,
Og Hingster og Rustninger gnydde;
Forgiæves! han holdt baade Sværds slag og Skud,
Som Klippen ud;
Han fnös, og Alt faldt eller flydde.

Alt stod han for Staden, alt satte han Been
Paa Volden, og skryded om Föde;
Hans giftige Aande langs Gaderne hveen,
Paa Steen ved Steen
Der segnede Döde paa Döde.

Ei Riges Pallads meer end Fattiges Vraa
Bevinget forskaaned Döden.
Fra Morgen til Aften de Liigklokker gaae,
Og jamred' saa:
O hvor er da Frelse i Nöden?

Med Rædsel seer Kongen sit mindskende Folk,
Hvad Raad er den Jammer at hæmme?
Her hjælper ei Statskonst, ei Gift eller Dolk,
För Skiæbnens Tolk
I Templet oplöfter sin Stemme,

En Mö uden Lyde ved Lodkastning ud
 Til Dragen hver Morgen maa föres.
 Man gyser, man vakler; tilsidst skeer hans
 Bud:

En Mö föres ud,
 Og Dragen flux synes at röres.

Fra Staden han gaaer til den nærmeste Flod,
 Der svømmed den rædsomme Drage,
 Til Offeret kom; nu paa Bredden han stod,
 Der Greveblet
 Han lod sig som borgsmage.

Thi ikke en Slægt, ei den første engang,
 Det Lodkast fik Lov at undvige.
 Hvad baader nu Ære og Höihed og Rang
 Og Titlers Klang?
 Ak Nöden gör Mennesker lige!

O Himmel! Princessen! Princessen! saaskreeg
 Vel tusende Munde en Morgen;

Der komme de! Gud! o! hver skiön, hvor-
vel bleeg!

Saa Skriget steeg,
Alt som hun fremledtes fra Borgen.

“O see med hvor taaligt, hvor 'christeligt Mod
Den Fromme henvandrer til Döden!
O giftige Drage! en Engel saa god
Af Kongeblood!
Ak aldrig var Mage til Nöden!

See Kongen han grædet! Ja! Fader du var!
Men Folket skal lindre din Græden.
Hun eneste Arving, din Öiesteen var!
Men see! du har
Jo tusende Börn her i Staden.”

Saa larmede Folket, og jamrede sig,
Og Kongen vreed Hænderne sine;
“Hvor bliver nu Kronen, jeg tiltænkte dig?
Hvad gavne mig
Nu alle Erobringer mine?”

Hvorhen, du min Datter? er Brudehuus
der?

Vee mig! jeg forsmaaede den Mage,
Som Himlen dig sendte, som var dig saa
kær!

Og nu du er
Et Bytte for glubende Drage."

I sølverhvid Klædebon nærmed hun sig,
Den maallöse bævende Arme!
Nu tager hun Afsked ved tusendes Skrig,
Alt halv et Liig.
Du evige Gud dig forbarme!

Paa Aabredde staaer det uskyldige Lam,
Og Dragen med Öine saa vilde
Oplöfter af Floden sin glödende Kam,
Og ned ad ham
De sydende Bölger nedtrilde.

Alt gaber det glubende Uhyre op
Med hundrede gnistrende Tænder.

Alt laae hun i Svime, da Hop! Hop! Hop!

I Tordengalop

En Redningsmand Himlen udsender.

Med Mod som en Löve, med Arm af Jern,

Med Aasyn, der kyser selv Trolde,

Han kom, som fra Himlen, til Uskylds Værn;

Hans Arm af Jern

Er mere end Hære og Volde.

För Dragen sig vender, med snysende Mod

Stod Hingsten paa skiæklædte Nakke,

Og Kling'en i Svælget i Lungerne stod,

Og Hu! hvad Blod

Randt brusende sort ned ad Bakke?

Lig der, og æd Mennesker, Helvedes Hund!

Skreeg Helten, liig hævnende Engel;

Og flöi til den Skiønnæ, der laae i sin Blund

Med aandlös Mund,

Liig Blomsten paa törstende Stængel.

Han raaber, han sukker, han kysser, — og nu,

Liig Blomsten paa qvægede Stængel,

Hun løfter sit Hoved! "o! Elskede! du!

I Eden nu

Jeg skilles ei meer fra min Engel!"

Men Eden forsvandt, da han flöi i Galop,

At rive en Tand ud af Dragen.

Saa svang han Princessen paa Gangeren op,

Og hop, hop, hop!

Til Kongen, der staaer som lynslagen.

"Min Datter! min Datter! Du første blandt

Mænd!"

Princessen hen til ham han leder.

"Tag halve mit Rige! tag hende, min Ven!

Men giv mig den,

Den Tand! kun om den jeg dig beder."

Endnu i en Samling af hel'ge Tropheer

Skal Tandén, den rædsomme, findes;

Og ingen, som Dragen i Storkirken seer,

Letsindig leer

Ad Sagnet, som Klokkerne mindes.

H o f n a r r e n.

Fabel efter Nivernois.

En Konge havde sig engang en Nar,
 Som i de Dage Mode var,
 Den Mode har man nu ladt fare;
 Om man gör vel deri, jeg ikke veed,
 Og kom i meget stor Forlegenhed,
 Hvis jeg blev nød, det Spørgsmaal at besvare.
 Hofmændene ei tænkte saa,
 Hofnarren kan de ei udstaae,
 Ved hvem de manges Plan fordærvet saae,
 Da han dem kiender, og igiennemskuer;
 Thi gode Öine havde vores Nar;
 Derhos for Tungebaand han skaaret var;
 Et saadant farligt Dyr tilhove ikke duer.
 Desuden mored han Hans Majestæt,
 Og vandt sig nu og da en Naadeskiærv ved
 det,
 Saa lidet det end var, dog meer end nok
 det er,
 At faae det hele Hofkryb i Gevær.

Til Lykke Narren hensov! der blev Glæde,
 Strax sees det hele Hof for Thronen at frem-
 træde

Med allerunderdanigst Forestilling,
 Om ei hans Majestæt i Naade vil
 Behage at afskaffe en Bestilling,
 Som dem til Harm, og ham til Skam er til.
 Afskaffe den! hvorfor? löd Kongens Svar:
 Hvad er der da paa den at sige?
 Han fik mig til at lee, som altid noget var.
 Og nu end eet, som muligt for mit Rige
 Saa lidt Betydenhed ei har;
 Saa mangen Sandhed sagde mig min Nar,
 Som mine Vise var for vise — til at sige.

Gögleren og Bonden.

Fabel efter Phædrus og Gyllenborg.

At dømme Handlinger, Fortienester og Folk;
 Kan Almeenheden ei betages,
 Men skiöndt vi hædre denne Guddomstolk,
 Den dog som Andre kan bedrages;
 Den Stad, der dönte Socrates fra Livet,
 Paa denne Sætning har end eet Exempel
 givet.

Hvad By har nogensinde gjort sig til,
 Som den, af sin Forstand paa Skuespil?
 En' Bonde dog paa offentligt Theater
 De hö'e Kiendere har havt til Spög og Latter.
 Aihen af Skuespil var møet;
 Omsonst Sophocles, Euripides hörtes;
 (Ei er det første Gang, at man opleved det,
 At Mængden ei af Kunst og Sandhed rörtes)
 Naar Scenens Mestere fremstod at höste Priis,
 Det var kun Tids, og Flids, og Værds For-
 liis,
 De som en Rördrum i en Udörk klage.

En Nar fandt Raad, til Huset Folk at drage,
 Han grynted som en Griis;
 Parket, Parterre, Loger ei kan romme
 Al den Hærskarernes Mangfoldighed,
 Som did fra alle Verdens Hjørner komme;
 Man klapped' næsten Huset ned.
 Nu Virtuosen taug, al Verden vilde vædde,
 At af en rigtig Griis Athen forlystet var.
 Vor Kunstner, for sin Kunstnerroes at rædde,
 Da han for nyde Klap vedbørlig takket har,
 End ydermere ryste maa sin Kappe,
 Og vende Lommer, og sin Vest opknappe;
 Athenes Folk maa see, om ingen Griis han
 har;
 Men, Underværk for alle Underværker!
 Han selv den Virtuos i Grynten var.
 Nu Bravoskriget sig fornyer og forstærker;
 Athenes Publikum istemmer et Encor,
 Og atter vil det siældne Kunstværk nyde.
 Alt vilde Gryntevirtuosen lyde,
 — Thi han beskeden var, skiøndt han var
 stor —

Men see! en Bonde fandtes mellem Hoben,
Der samme Dag til Staden kommen er,
At sælge sligt et Dyr, hvis Grynt man her
Belønnede med Klap og Bravoraaben.

Han nu et Puds isinde faaer
Imod hin Virtuos, hvis Roes ham nager,
Han op paa Bænken dristig staaer,
Og ydmyg stolt til Orde tager:

En fremmed Virtuos, en stakkels Landsby-
mand,

Som hidtil Scenen ei har vovet at betræde;
Athenes yndte Folk! sig smigrer dog, han kan
Dig med end meer naturlig Grynten glæde,
Udæsker sin Rival" — forbittret Skrig

Hans Indgangstale her afbryder:

Hvad slig en Dosmer tør indbilde sig,
At Scenens Hæder Trods han byder?

Det Galskab skulde man dog see.

O lad ham prøve det, sig selv til Spot og
Spee!

Med allerhöieste Tilladelse

De Bonden da paa Skuepladsen føre,

Hin Virtuos til Ære, ham til Skam.
 Først lod sig Virtuosen atter høre,
 Naturligviis og Rangen tilkom ham;
 Han med saamange Modulationer,
 Roullader, Triller, Variationer,
 Etcetera, nu gryntede Bravur,
 Saa hele Kienderskaren syntes,
 At i den samfulde Natur
 End aldrig saa man hørte gryntes,
 Og hver anden Jordens Griis
 Mod denne var en ussel Stakkel.
 Nu skulde Bonden ligerviis;
 Men der begyndte et Spektakel.
 Tilsidst med Möie Lyd han faaer,
 I Virtuosen's Bugter han sig slaaer,
 Opspiler Öine, Munden vrænger,
 Som Opersanger banker paa sit Bryst:
 Flux høres der en Griseröst,
 Som hele Huset giennemtrænger;
 Dog fandtes den, som Nat mod Dag,
 Natur og Sandhed er ei altid Mængdens Smag.

Kort sagt, han pibes ud, og høit den anden
prises.

Vor Bonde hører rolig paa,
At alle Kiendere paastaae,
Det Grynt ei lignede en Grises.
Men da man ham tilsidst vil kaste udenfor,
Han tager smilende til Ord:
Athenes Vise! dette eder lære,
Paa eders Dømmeri hvad sættes kan for Priis.
Her see I den, I nægtede den Ære,
At kunne grynte, som en Gris.
Han slaaer sin Kæppe nu til Side,
Og holder Grisen frem til Sku.
"Höivise Publikum! du selv maa vide,
Om slig en Lærdom ei var stundum god
endnu?"

Den döende Barde.

Efter det Engelske af Walter Scott. *)

O klag! Dinas Emlin! thi nær er den Stund,
Forstummende Gienlyd skal döe i din Lund.
Ei meer ak ved Teivi skal Cadwallon glad,
Med vildene Bölgeslag blande sit Qvad.

I Vaar og i Höst skal din Skygge saa væn
Uhædret fremblomstre, uhædret döe hen;
Snart lever den Tunge, det Öie ei meer,
Der henrykt den synger, og henrykt den
seer.

*) Sagnet i Wallis siger, at en Barde — Cadwallon — paa sin Dödsseng forlangte sin Harpe, og spille den Tone, hvortil disse Ord ere giorte, med Begiering, at den maatte blive spilt ved hans Liigfærd; at Dinas Emlin er Navnet paa Egnen, Teivi paa en Flod deri, Prestatyn paa Grændsen mellem Saxerne, der da havde det öyige England inde, og Valliserne, Levarch, Meilor, Merlin, Taljessing paa ældre Dages Barder, behöves neppe at tilbides.

Lad diærvt, Dinas Emlin, dine Sønner frem-
gaae,

Stolt Saxer fra Prestatyns Side at slaae.

Hvad Skiald giemmer Heltenes Minde i Sang?

Hvad Harpe dem kalder til Liv ved sin Klang?

Og o, Dinas Emlin! dine Ungmöers Flok,

Med svulmende Svanebarm, bölgende Lok!

Hvad tonerig Sværmer skal hylde der' Blik,

Naar halve der' Ynde med Skialden forgik?

Farvel da, Sölvteivi! din elskede Bred!

Jeg haster til Fortidens Skialder afsted,

Med Lewarch, og Meilor, og Merlin den graa,

Og vise Taljessing Skyharpen at slaae.

Farvel, Dinas Emlin! din Lund være grøn!

Din Krigerhob seirsøl, din Döttreflok skiön!

Og du, hvis Klang tolker min Hendöd saa mat,

Farvel, elskte Harpe! min eneste Skat!

Maria af Scotlands Sörigesang.

Efter Florian.

Forgiæves Fængslets Muur gientager
 Min tunge Smertes Klageskrig.
 Ak det foröger mine Plager,
 At mindes, jeg var lykkelig!
 I Luften glade Fugles Klynge
 Jeg giennem fæle Gitter seer;
 De deres blide Elskov synge,
 Jeg lænkebunden sukker her.

Hvad Skiæbne over mig frembryder,
 Ei skal den undertrykke mig;
 For Fremtids Dom jeg mig indskyder,
 Ei skyldig, kun ulykkelig.
 Bedragerske Forfølgerinde!
 Man afskye skal din Grusomhed;
 Og Medynks ömme Taare rinde
 Blidt paa Marias Gravhöi ned.

O skumle Hvælving! Rædselsteder,
 Hvor Taushed throner frygtelig!
 Ak hvor en Dag, man her hengræder,
 Er lang for en Ulykkelig!
 Hör! Vinden tuder, Uglen skriger;
 Hör! hisset jamrer Klokken sig,
 Maria Stuart! Alt dig siger:
 Din sidste Time nærmer sig.

Til Sövnén.

Efter Franzén og Della Casa.

O Slummer! du den stille sorrigblide!
 Velkommen Nattens Sön! du sidste Ven
 For Sottesengens Usling, og for den,
 Hvem Livet blot har lært at skinle sig og lide!
 Mit Hierte kom at lindre, at udgyde
 Fra dine Vinger Kraft at haabe end!
 De sönderknuuste Lemmer skienk igjen
 Den korte Ro, de snart har glemt at nyde!

Hvor er den Ro, som flyer for Dagens Röst
 I Nattens Favn, som paa sit Knæ den veier,
 Hvor disse Drømme, den til Selskab eier?
 Forgjæves sukker mit fortærte Bryst
 Til eder, kolde Skygger, döve Leier!
 O lange Nat! o Venten uden Tröst!

Det tilslørede Billede i Sais.

Efter Schiller.

En Yngling, hvem den hede Videtörst
 Til Sais i Ægypten drev, Lönviisdom
 Af Præsterne at lære, mingen Grad
 Med hurtig Aand alt havde giennemilet,
 Ham stedse Forskelyst drev videre
 Og Hjerophanten neppe tilfredsstilled
 Den utaalmodig stræbende. Hvad har jeg,
 Naar jeg har ikke Alt? saa var hans Ord.

Er her maaskee et Mindre eller Mere?
 Er da din Sandhed kun, som Sandters Lykke,
 En Sum, man større eller mindre kan
 Besidde, og altid besidder dog?
 Er ikke den en eneste? udeelt?
 Tag af en Harmonie een Tone ud,
 Een Farve ud af Regnens Bue; Alt
 Er Intet, hvad du har igien, saalænge
 Dig fattes Farvers, Toners skionne Alt.

Som engang saa de talte, stod de stille
 I eensomme Rotonda, hvor et Billed
 Af Kiæmpestörrelse, i Slör indhyllet,
 Vor Yngling faldt i Öie. Undrende
 Han seer paa sin Ledsager, siger: hvad
 Er det, der bag det Slör sig skiuler? "Sand-
 hed!"

Var Svaret. "Hvad? udraaber Ynglingen:
 Kun efter Sandhed ene stræber jeg,
 Og den er just, hvad man tilhyller mig."

Afgiör du det, var Hjerophantens Svar:
 Med Guddommen! Mit Slör, er hendes Ord,

Bortrykker ingen Dödelig, för selv
 Jeg löfter det; hvo för med med uindviet
 Strafskyldig Haand det hellige forbudne
 Oplöfter — siger Guddommen, han — Nu?
 Han Sandhed seer!” “Et sært Orakelsprog!
 Du selv, du aldrig da det havde löftet?”
 “Jeg! nei i Sandhed! og var aldrig fristet
 Dertil.” “Det fatter ikke jeg! naar mig
 Hiin tynde Væv fra Sandhed ikkun skilled —
 “Og — faldt hans Förer ham i Ord — en
 Lov,
 Af større Vægt, min Sön! end du det mener,
 Er dette tynde Flor — vel let for Haanden,
 Men centnertung for din Samvittighed.”

Hiem vandred Ynglingen nu tankefuld,
 Ham röver Vidskabs brændende Begjær
 Hans Sövn, paa Leiet heed han vælter sig,
 Og farer op ved Midnat. Ufrivillig
 Ham förer skye Trin til Tempelet.
 Let blev det ham at overstige Muren;

Og midt ind i Rotondens Inderste
Behiertet Spring den Vovende henbringer.

Her staaer han nu, og fuld af Grø omgiver
Livløse Stilhed denne Eensomme,
Kun afbrudt af hans Fodtrins hule Gienlyd
I hemmelige underjordske Grave.

Fra oven giennem Kuplens Aabning Maanen
Nedkaster sølverblaa og blege Skin,
Og frygtelig, som en nærværend Guddom,
I giennem skumle Hvælvinges Mørke glimter
I lange Slør indhyllet Skikkelsen.

Med uvist Skridt han træder til; alt vil
Den frække Haand det Hellige berøre,
Nu heedt og koldt hans Been det giennem-
farer,

Og med usynlig Arm bortstöder ham.
Hvad vil du giøre, Ulyksalige?

Tro raaber saa en Stemme i hans Indre:
Forsøge den Alhellige vil du?

Mit Slør borttrykker ingen Dödelig,
För jeg det löfter selv, Oraklet sagde.

Men föied da den samme Mund ei til,
 Hvo dette Slör oplöfter, skuer Sandhed?
 Vær bag det, hvad der vil! jeg löfter det.
 Han raaber höit: jeg vil det skue!

Skue!

Giengjaldet lange Echo spottende.

Han siger det, og har oplöftet Slöret.
 Nu! spørge I: hvad viste sig ham her?
 Jeg veed det ei! bevidstlös, bleeg, saa fandt
 Ham Præsterne den næste Dag, udstrakt
 Ved Foden af Gudindens Billedstötte.
 Hvad han har seet, erfaret der, det har
 Hans Tunge ingentid bekiendt; for evig
 Var Livets Munterhed for ham hensyunden,
 Dyb Græmmelse til tidlig Grav ham bortrev.

Vee den! saa var hans varselsfulde Ord,
 Naar hæftig Spörgende ind paa ham trængte:
 Vee den, der gaaer til Sandhed giennem Bröde!
 Ham vil den aldrig være glædelig.

Magdalenastiftelsen.

Efter Jerningham.

Til Templet søger sorgfuld Hob i Bøn
Ved Dydens Alter Angers Suk at drage;
Sorg aarle bleger Ungdoms Kind saa skiön,
Og i nedslagne Blik staaer Qval og Klage.

Tys! de istemme festligt Sörgeqvad,
Hvor Harmonie og Sorg saa gierne möde;
Ei Philomele bag sit grønne Blad
Fremtriller Klage-toner mere söde.

Er det de Skiönne, Glædens muntre Hær,
I Overdaads Pallads nys vant at bramme,
At byde Trods i Pragt og Prydelser
Til ædelstbaarne Mö af ypperst Stamme?

Ei mere de lyde Morskabs Tryllekald,
Den viltre Glædes Scener de forsage,
Ei giennemhvirlø larmfuld Dandsesal,
Ei Deel i Ödselheds Orgier tage.

De kaste Perlebaand af trinde Arm,
Ombytte Flanepynt med ærbart Klæde,
Tildækket tugtig er nys nøgne Barm,
Der sylmed hölt for Elskov og for Glæde.

Ei funklende Juvelers Tindreglands
Meer til haarfagre Hoved Öiet lokker;
Ei vaje Fiedre, brammer Blomsterkrands
I de forføreriske Bølgelokker.

End dvæler Skiönhed dog paa blege Kind,
Ugierne den fra vante Sæde flyer,
Den matte Rødme ligner Maanens Skin,
Naar sørgelig den smiler giennem Skyer.

Ei meer de kalde Flores Börn ihu,
I Solglands der med tusend Farver prale;
De dugbetyngtet Lilje ligne nu,
Og blege Martsviol i stille Dale.

Hvis til sit Alter med Sirenesang
Hver fordum løkked en Tilbederskare,

Det Alter blev dem selv til Undergang;
Afguder de, men selv og Offre vare.

Hin Faderløse, uden Raad og Ven
Ud i den vide Verden maatte træde,
Hvis eensom hun paa Vildspor kom i den,
Hvo tør fordømme? hvo maa ei begræde?

Hin efterstræbte Boler, riig og stor,
Med Helvedrænker hende han besnærte,
Ved gyldne Gaver, dobbelt gyldne Ord
Let blændes ungt og uerfarent Hierte.

Paa hin sin rige Fylde Skiönhed giød,
Da Lykken hver en Gave nægted hende;
I Lasters Svælg hun styrtedes af Nöd,
För ret hun kunde selv dets Rædsler kiende.

Hvis aarle Plet end skiæmmed deres Vaar,
En ny Uskyldighed dem nu oprinde!
Et bedre Rygtes Soel dem her opgaaer;
Nyt Liv de i dens blide Straaler finde!

Som unge Myrthe, der en ublid Dag
 Af Nordvind saaredes i aabne Beder,
 Nyskyder Löv bragt under giæstmildt Tag,
 Og vakt til Liv ny Vellugt om sig spreder.

Skiöndt under dine Vinger, stille Fred!
 I stille Ro hver Hiertets Storm neddysses;
 Ei slöves dog din Braad, Samvittighed!
 Erindring, som din Stemme aldrig tysses.

Erindring! saa hin Arme martrer du,
 Hvis Hiertes dybe Saar i Eenrum blöde!
 Der kalder sig sit tabte Barn ihu,
 Et Offer for barbarisk Faders Bröde.

Forglemmt, forladt i dyb Elendighed
 Af ham, der skyldte det et Faderhierte.
 Forfører! o var det din Kierlighed!
 Hun raaber, overvældet af sin Smerte.

For hendes Minde staaer hin Rædselsegn,
 Hun maatte med fortvivlet Fod betræde,

Paa magtlös Arm igiennem Vinterregn
 At bringe haarde Fader arme Spæde.

Hun mindes nu, hvordan i Rædselsstund
 Hun ængstet hørte Midnatsuglen tude;
 Og al sin Gru, da hun ved Daggry saae
 Död ved sin tomme Barm forhungret Spæde.

Hvor hun fortvivlet sine Hænder vred,
 Vild trykte livløst Barn til kvalfuldt Hierte,
 Og skreeg: Barbar! er det din Kierlighed?
 Og segned, overvældet af sin Smerte,

Hvor dybt bejamrer, hun sin Ungdoms Fald,
 Seer her sig at foragte og forsage,
 Der ved Naturens eller Hiertets Kald
 Var hende huld og kjær i bedre Dage.

Usalig Stund erindrer hun med Nag,
 Da daaret af sødt smigrende Forræder
 For Bolers hun sin Faders Favnetag,
 For Skiögenavn bortgav sin Jomfruhæder.

En Faders Harm, en Moders ðmme Vee
 Indbildning i sit Ildspeil yiser hende;
 O saadan Qval — de Ulyksalige!
 Kun Børn kan volde, kun Forældre kiende.

Hver barnlig Følelse i hendes Bryst
 Hint Phantasiens Sørgepil opliver;
 Med Gru hun hører Straffens Tordenrøst,
 Og Nag det pinte Hierte sønderriver.

Ved slige Qvaler, slige Rædseler
 I Eenrum naar de unge Hierter bløde,
 For Elskovs Feiltrin, Ungdoms Svagheid her
 Mon ei tilstrækkelig de Arme bøde?

Haan da ei deres Anger, deres Bod,
 Staaer du end selv, Na vogt dig for at falde.
 Belee dem ei med Daarens Overmod,
 Ei Frækheds Spot du over den nedkalde!

Tró heller mig ei Tungsinds Prædikant,
 Om faldne Skiønhed ynksom Graad jeg yder,

O meer end ypperst Laurbærkrands jeg vandt,
Hvis ved min Sang een Medynkstaare flyder.

At lindre Kummers Lod er Dydens Kald,
I Faldnes Kummer ynksom Deel at tage;
Men dens Triumph: fra sørgelige Fald
Med hielpsom Haand at bringe dem tilbage.

Fader vor, paraphraseret

efter Clason Horn.

Fader vor, du som er i Himmelen,

Den Ild, o Gud! der om dig luer,
Fortæred Veien til dit Favn;
Men mildt du tog en Faders Navn,
Med Tillid Støvet til dig skuer.

Mig denne Höihed, dette Rum
 Ei mere nu en Rædsel ere,
 Skiöndt du i Lyset af din Ære
 Boer hist, hvor selv ei Tanken kom.
 Lad Himmelhvælvingen giengialde
 Af Sphærers Gny, og Verdnens Gang,
 Med Tidens Floder, naar de falde
 I Evighedens Afgrundsfang.
 Du en harmonisk Samlyd höre
 Af alle Væsners höie Röst;
 Et lönligt Suk fra dette Bryst
 Har lige Adgang til dit Öre.

Helliget worde dit Navn.

Hvo er du? Seklers Spörgsmaal var:
 Jeg er, jeg var, og jeg skal blive!
 Allene er det Guddomssvar,
 Du Menneskheden kunde give.
 En anden Tid du gav dig hen
 I Döden, at jeg skulde leve.
 Paa Korset leed og döde den,
 For hvilken alle Væsner bæve.

Med Tornekrand's og Kongeskrud
 Du var den samme i dit Rige;
 Men jeg maa flygte til min Lige,
 Naar jeg forfærdes for min Gud.
 Maa jeg med ydmyg Taushed ære
 Dit Navn, din Guddoms Majestæt,
 Jeg mere trøstet nævner det,
 Som Menneske du vilde bære.

Tilkomme dit Rige.

Din Magt har aldrig Grændse kiendt,
 Seraphen selv dit Navn paakalder,
 Og for dit Kongespiir nedfælder,
 Du Himlens Fader og Regent!
 Naturen frembragt ved din Styrke,
 Og Tiden udgydt fra din Barm,
 Med hellig Lyden glade dyrke
 Din Viisdoms Dyb, din Almagts Arm.
 Men skal ei snart den Dag oprinde,
 Da denne milde Styrelse,
 Hvor Kiærlighed er Herskerinde,
 Blandt Mennesker vi hyldet see!

Dit seiersæle Spir Du strække
 Ud over denne Jammerdal,
 Som Nød og Möie nu bedække,
 Og Glædens Hiem den vorde skal.

Skee din Villie som i Himlen saa paa Jorden,

Hvi dvæle dine Straffedomme,
 Da jeg ulydig var mod dig?
 Kan noget dig i Sinde komme,
 Der ikke strax fuldbyrder sig?
 Hvad er da denne blinde Ville,
 Hvad er da denne svage Haand,
 Der sønderlide vil sit Baand,
 Og sig fra Skabervælden skille?
 O Gud! jeg kiendte ei mit Vel!
 Vor Lykke er kun, hvad du vilde,
 Er Livets Öienreed og Kilde,
 O den er Alnaturens Siæl!
 Nei, aldrig skal jeg mere klage.
 Hvad Lod der end tilsendes mig,
 Jeg skal økiendtlig glad modtage,
 O Fader! thi den kom fra dig!

Giv os i Dag vort daglige Brød.

O, men naar Dagens Lys bestraaler
 Frugtbare Markers rige Pragt,
 Som du har klædt i Trylledragt,
 Og udøst Overflodets Skaaler,
 En Løn for eget snævre Hegn,
 O kan den, tør den ei tilstædes?
 At efter ventet Aftenregn
 I Morgen jeg ved Hösten glædes.
 I Morgen! hvilket Daarskabs Ord!
 Et Barn for Leeg sig Løn betinger,
 See Liljen ströet om vide Jord,
 See Fuglen fört paa lette Vinger,
 Den ene flygtig under Sky,
 Den anden uden Læ og Hytte,
 Til den, der kan og vil beskytte,
 De lære mig saa trygt at tye.

*Forlad os vor Skyld som vi forlade vore
 Skyldnere.*

Dog Herre! dog du mig vil unde
 Med dig et Forbund at indgaae!

Mit Vee og Vel skal hvile paa
 Det Forbunds evig faste Grunde;
 Et Vilkaar vover Stövet her
 Alverdens Drot at foreskrive,
 O Gud! du mig min Skyld tilgive,
 Som jeg tilgiver Skyldnere!
 O skrækkelige Straffedomme,
 Jeg her har afsagt over mig!
 O Gud! naar du tildoms vil komme,
 Hvor kan jeg da bestaae for dig?
 Dog du, hvis Bryst ei Hævn kan nære,
 Tilgiv den Eed, jeg krænket har!
 Min Fredsomhed med Brödre lære,
 At du vor fælles Fader var.

Leed os ikke i Fristelse.

Hvad Vellyst i hver Aare flyder,
 Hvad Fristelse! hvad Tryllekraft!
 Hist Guld og Purpur Øiet fryder!
 Her lokker Druens Nectarsaft!
 Og skabtes jeg da ei at nyde?
 O, men i Lysters Raseri

Til Slutning beske Taarer flyde
 Ved det, man drömte Lykken i.
 Har du i Druen vildet skiule
 For Helbred en forsættlig Gift?
 Kom Guldets frem af mørke Hule
 At qvæle hver en bedre Drift?
 Nei, men din Godhed mig vil unde
 Fornuftens dyrebare Ret,
 At selv mit Held jeg skabe kunde,
 Men ogsaa selv nedbryde det.

*Men frels os fra det Onde, thi Riget
 er dit.*

Snart træt og magtesløs af Striden
 Jeg gaaer at staae tildoms for dig;
 Og Evigheden møder mig
 Fortæret sønderknust af Tiden.
 Hvo tog sig denne Usling an,
 Som træt af Brøde, møet af Dage,
 Ei tør see frem, og ei tilbage?
 Hvo frelser ham? hvo vil? hvo kan?
 Til dig mit Suk, min Bøn sig vende;

Mit Ophav, min Forhaabning vær!
 Og Veien til mit Maal mig lær,
 At Salighed og Sandhed kiende!
 Ja dette svage Hierte troer;
 At alt til dig tilbagevender;
 Thi du har evig Magt i Hænder!
 Er evig god, og evig stor!

Fader vor.

Oratorium efter Mahlmanns

Du har dine Stötter opbygget dig,
 Og dine Templer dig grundet,
 Hvor Öiet troende vendte sig,
 Det Gud sin Fader har fundet.
 Din evig herlige Guddomsmagt
 Forkynder os Morgenrödens Pragt,
 Har Nattens tusende Stierne sagt.
 Hvad lever, knæler Alt for dig;
 Hvad lever, raaber Alt til dig:
 Fader vor, der er i Himmerig.

Og' kiærligt skuer dit Öie til,
Hvad din Alvældes Vink fremkaldte,
Velsignelsen neddugger mild,
Fro dine Sole gaae utalte.

O Herre! det Hierte, der kiender dig,
I Kummer og Græmmelse hæver sig;
Med Jubel Læben dig Fader kalder;
Helliget vorde dit Navn!

O du den evige Kiærlighed!
For hvis Naade Stövet ei Grændse veed,
Hvor salig er din Throne,
Der svinger Freden Palmer,
Der synger Fryden Psalmer,
Der Frihed istemmer Jubeltone!
Herre! i dit evige Rige
Alt er ret, og Alt er lige!
Tilkomme os dit Rige!

Kommer Engle fra Himlen ned!
Kommer til os paa Jorde!
Saaer Himmelblomster i eders Fied!
Her en Herrens Urtegaard vorde!

O evige Vidsdoms uendelig' Kraft!
Du virker Alt, har Alt frembragt,
Din Vei er Nat, og Løndom er
Den Sti, hver faaer at vandre her!
Dog i dine Fied
Hvo vandrer, han ledes til Hellighed.
Din Villie skee
Paa Jorden her, som i Himlene!

Lad Axet modnes ved Solens Kraft!
Guldfrugten smile bag grønne Blade!
Giv Biergets Drue sin Tryllesaft!
I Dalen Hiordene græsse glade!
Hver nyde med Tak og med Behag!
Vort daglige Bröd giv os i Dag!

Af rene Aander du omgivet
Seer ned til Synderen i Livet,
See til os i Naade!
Stövets Lod blev Svaghed her,
Grændselös din Naade er,
Din Miskundhed er uden Maal og Maade.

Fader! i vort usle Liv
 Du os naadig blive!
 Al vor Skyld du os tilgiv,
 Som vi selv tilgive.

Gud! vor Lid paa Livets Vei,
 Stærke Helt! forlad os ei!
 Hæv vort Blik, vor frie Tanke
 Over Jordlivets snævre Skranke!
 Hæv dem over Grav og Død!
 Vi haabe, vi vente paa Morgenrød!
 Op til dit Lys vi med Længsel stunde,
 Ansigt til Ansigt dig at see.
 Leed os ikke i Fristelse,
 Men fri os fra det Onde!

Thi du er Herren,
 Du er Gud,
 Vor Fader!
 Og dit er Riget,
 Og Magten og Æren
 I Evighed
 Amen!

Pillegrimen.

Efter Walter Scott.

O luk mig op, barmhiertig vær!
Barsk tude Nordens Vinde;
Den vide Dal og Snehav er,
Og Veien ond at finde.

Ei Udaadsmand ved Porten staaer,
Der Kongens Fred mon krænke,
Skiöndt her selv Udaadsmandens Kaar
Du burde Medynk skiænke.

En mödig Pilgrim træt og svag,
Med Valfartsstav ihænde,
Oplad ham for vor Frues Sag,
Du signes skal af hende.

Han vil dig mangen Helligdom
Og Pavens Aflad give;
Bekymrer du dig ei derom,
O lad dig Medynk drive!

I Leiet trykker Haren sig,
Og Hiorten hos hans Hinde;
Jeg gamle Mand i Stormen mig
Ei Ly, ei Skiul kan finde.

Åk! Ettrikfloden dyb ok brat,
Som bruser hist i Harme,
Jeg giennemvade maa i Nat,
Vil du dig ei forbarme.

Haard er den Jernport med sin Bolt,
Der ude mig mon lukke,
Men haardere det Bryst, som koldt
Mig saa kan höre sukke.

Farvel, farvel! Christ give saa,
I svage Ældes Dage
Det Ly du ikke savne maa,
Du nægter nu min Klage."

Varmt laae i Seng den Herremand,
De Klager ham ei röre;

Men tidt i Vinterstorme han
Den Röst igien vil höre.

Thi da af Morgentaagens Skiöd
Frem næste Soel mon bryde,
Man saae i Ettrihs Vande död
Den Pillegrim at flyde.

Nu.

Efter Clason Horn.

Uendelige Væsen! du,
For hvilken hele Evigheden
Er kun et eenligt enkelt Nu,
Med Miskund see til os herneden!

Dig helliges i denne Sang
Mit Nu, som ene mig tilhörer,
Tag det! maaskee for sidste Gang
I dette Nu jeg Tungen rörer.

Et Nu, et nyfødt Øieblik
 Er al den Eie, os er givet,
 Dets Maal et Skimt, dets Ruin en Prik;
 En Vugning for at sove, Livet,

Det slaaer, det store Tidens Uhr,
 Et Gysende mit Væsen fylder;
 I dette Nu en heel Natur
 Forvandlings-Budet ydmyg hylder.

I hvert et Nu en aabnet Grav
 Sees Støvet til sin Byrd at fæste,
 Men Skabermildhed Støvet gav
 I dette Nu Frø til det næste.

Alt lever for en Morgen her,
 Did sigter Driften, som Behovet,
 Alts Lov Forgængelighed er,
 Men Haabet efterlades Rovet.

I Maaneskifte skildrer sig,
 Min svundne Tid, mit Nu, mit Siden;

Mit Næde viser Hytten mig,
Et Ny jeg ane tør i Tiden.

Ak! da vor Bane er saa kort,
Forenede lad os den vandre,
Og være, för vi slumre bort,
Til Fryd og Nytte for hverandre.

I dette Nu af dig attraaer
En Armodstaare at formildes;
I dette Nu den Blinde gaaer,
At falde hielplös, og forvildes.

Gaae, il at lindre begges Nöd
I dette Nu, opsæt det ikke!
Thi Godt og Ondt, og Liv og Död
Beroe saa tidt paa Öieblikke.

Og du, som Verden til Behag
End böiet gaaer i Udyds Lænker,
Sværg Dyden Troskab end i Dag,
Til Morgen Daaren sig betænker.

Den Elskedes Nærhed.

Efter Göthe.

Dig tænker jeg, naar Solens Straaler spille
Paa blanke Hav,
I Kildens Sølv, naar Maanen blid og stille
Sig maler af.

Naar mørke Støvsky sig fra Veien hæver,
Du staaer før mig,
Paa smalle Sti naar natlig Vandrers bæver
Saa ængstelig.

Jeg hører dig, naar Bølgers Brusken stiger
Fra fjerne Kyst,
I stille Lund jeg lyttende mig sniger,
Naar Alt er tyst.

Jeg er hos dig! lad Sø og Fjeld det hindre,
Jeg er dig nær!

See Solen daler, Stjernerne fremtindre,
O var du her!

Efter det Tyrkiske.

Efterligning af Lord Byron.

Skiön Kiæden var, som jeg dig gav,
Söd Luthens Klang, som med jeg sendte,
Det Hierte tro, de skiænktes af,
Og ilde slig en Lön fortiente.

I dem en lönlig Troldom var
At tage vare paa dit Hierte;
Vel deres Pligt de opfyldt har,
Men ak! de ikke din dig lærte.

Fast i hvert Led du Kiæden saae,
Kun maatte den ei Fremmed röre,
Södt Luthen klang, til du faldt paa,
Den af en Anden spilt at höre.

Hvo Kiæden dig af Halsen tog,
Og saae den briste sig ihænde;
Hvo stumme Luth forgiæves slog,
Hienknytte Baandet, Strængen spænde!

Stum er nu Luthen, Kiæden brudt,
 Méd dig de ændredes tillige!
 Farvel jeg dem og dig vil sige,
 Falsk Siæl, skiör Kiæde, maallös Luth!

S a v n e t.

Efter Franzéa.

Din Sol, Natur! gaaer op saa skiön,
 Og alle Taager flye,
 Hvert Kryb faaer Liv, hver Plet blir grön,
 Og Himlen selv er ny.
 Ak uden Haab henvisner jeg!
 Min Sol oprinder ei.

Ei sees det vilde Snedriv meer,
 Hvor Veiret kæmped nys;
 Alt som til Bryllups om mig leer,
 Hvert Vindpust er et Kys.

Kun i mit Hierte hersker haard
En Vinter uden Vaar.

I Dalen aabnes Knop ved Knop
Med tusend Farvers Glands,
Fro svæver blandt de Skiønnes Trop
Ung Sommerfugl i Dands.
Een Blomst, kun een, er min Begjær,
Og den ei findes her.

Nys Philomele til vor Lund
Hiemkom fra Vinterfærd,
Ved Magens Side glemmer hun
Det skiønne Sydens Værd.
Vaar eller Vinter, aldrig meer
Jeg her min Flygtning seer.

Der sidder det, hver i sin Top,
Det himmelsk frie Par;
Han ved hver Trille holder op,
At vente hendes Svar.
Ak ubesvaret blir min Sang,
Den høres ei engang.

Hvo opkiös nu de glade to?

Alt mödes de igien

I næste Lund, og sidde fro,

Og næbbes paa en Green.

Ak! da vi skiltes, fløi jeg hid,

Og kun drog evig did.

Dem skiller ikke Rang og Guld,

Der bryde Eed og Tro,

Er han kun driftig, hun kun kuld,

De sørge ei for Bo.

Min Bo er Graven, selv ei den

Besöges af min Ven.

Forgiæt mig ei.

Blandt Floras hulde Döttres Hær

Du mængen maa i Skiönhed vige,

For Hiertet er du uden Lige,

Du Mindets er.

Tidt skilles de paa Livets Vei,
Der vilde Haand i Haand den vandre,
Ömt du dem hilser fra hverandre:

Forgiæt mig ei!

Naar langt fra evig elskte Pige
Trofaste Elsker græmmer sig,
Man seer ham længselfuld at hige

At öine dig;

Opdager han dig paa sin Vei,
Han sværmer sig hos elskte Pige,
Hvis Öine og hvis Smil ham sige:

Forgiæt mig ei!

Tidt Letsind flygtig Mage daarer,
At glemme Löfte, Pligt og sig,
Da vaad af ömme Hustrues Taarer

Han finde dig!

Paa huslig Dyds og Lykkes Vei
Du lede kiærlig ham tilbage,
I Hymens Navn du ham gientage:

Forgiæt mig ei!

Stort er dit Værd fra Elskovs Hænder,
 Selv Hymen ei dit Sprog forsmaaer,
 Oprigtigt Venskab huldt erkiender,
 Hvad du formaaer.

Selv naar paa Egennyttens Vei
 Den kolde Verden Alt vil glemme,
 Ved dig advarer Hiertets Stemme:
 Forgiæt mig ei!

S o n n e t t e r.

Efter Shakespear.

XXXII. Sonnet.

Oplever du den Time, da din Ven
 Af Dödens Haand til Stöv er samlet blevet,
 Og du engang fremtager huld igien
 De svage Linier, han dig har skrevet,
 Med Tidens Sange naar du ligner dem,
 Og finder, de for Alle staae tilbage,
 Af Kiærlighed behold dem dog igiem,
 Om Riim og Aand endog er nok saa svage.

Send blot den hulde Tanke til mig ned:
Ven! var du gaaet frem med Tidens
Skialde,
Jeg kunde ventet af din Kiærlighed
En Sang, som Strængheid maatte selv
bifalde;
Nu er du död, og de paa dig see ned,
Dem læser jeg for Stiil, dig for din
Kiærlighed.

XXV. Sonnet.

Hvo meer i Yndest hos sin Stjerne staaer,
Af Almeengunst og Titler sig ophöie,
Jeg, hvem min Lykke slig en Seir afslaaer,
Ved, hvad jeg ærer meest, mig ukiendt kan
fornöie.

Soelvenden liig, ikkun i Solens Skiær
De favre Blade Fyrsteyndling spreder,
Hans Stolthed i ham selv begravet er,
Og ved et rynket Bryn döer i sin Hæder.

Den möiefulde Kriger, Kampens Gud,
 Paa tusend Seire engang overvundet,
 Af AErens Bog aldeles slettet ud,
 Seer Alt, hvorfor han trællet har, forsvundet.
 Held mig, som falder ei, ei fældes der,
 Hvor, som jeg elsker selv, jeg elsket er!

XXIX. Sonnet.

Naar jeg hos Lykken, som hos Mennesker
 I Ugunst, min forskudte Lod beklager,
 Min Skiæbne bander, naar paa mig jeg seer,
 Til döve Himmel spildte Suk gientager,
 Mig önsker snart hin Haabets Yndling liig,
 Snart dennes Vennekreds, den andens Gaver,
 Hins Kunst og dennes Lykke önsker mig,
 Meest utilfreds med det, som meest jeg haver;
 Dog naar jeg allermeest mig agter ringe,
 Jeg mindes dig til Lykke, og min Siæl,
 Som Lærken sig ved Daggry op mon svinge,
 Ved Himlens Porte jubler for sit Held.
 Din Ömheds Minde flux saa riig mig giör,
 At jeg med ingen Konge bytte tör.

XXX. Sonnet.

Naar for den blide Tankes stille Dom
 Forgangne Tings Admindelse jeg drager,
 Og mangt feilslaget Id i Hu mig kom,
 Og Tiden ödsles med gienvakte Klager;
 Uvante Öie fælder Veemods Graad
 For Venner, som alt længe Graven giemmer,
 Nyhvæsses fordums Elskovs slöve Braad,
 Jeg mig for mangt forsvundet Lustsyn græmmer,
 Jeg sørger overstanden Sorg igien,
 Tungmodig overtæller gamle Qvaler,
 Og under dybe Sukke Regningen,
 Som den ei var betalt, paa ny betaler.
 Men blander da dit Minde sig deri,
 Alt Tab oprettet er, al Sorg forbi.

XXXVII. Sonnet.

Som svag udlevet Fader glad mon skue
 Sit muntre Barn at öve Ungdomsfærd,
 Saa jeg, hvem Lykkens Had og Haan nedkue,
 Har hele min Fortröstning i dit Værd.

Vid, Ynde, Skiönhed eller Dyd det være,
 Dem alle samlet eller hver for sig,
 Som man beundrende hos dig mon ære,
 Med Ömhed strax dertil jeg hefter mig.
 Naar denne Skygge du sligt Liv kan give,
 Ei meer den svag, föragtet, fattig er,
 Din Overflod den meer end nok vil blive,
 Jeg lever ved en Deel blot af dit Værd.
 See, hvad er bedst; det bedste önskes dig;
 Mit Önske skeer, og jeg er lykkelig.

LXXIII. Sonnet.

Hos mig du skuer nu den Aarsenstid,
 Da gule Löv, faa eller ingen, svæve
 Paa skaldet Qvist, der bævrer hid og did,
 Hvor muntre Fagl nys glade Röst mon hæve.
 I mig du slig en Aftenrödme seer,
 Som falmende i Vesten snart mon smile,
 Og sorte Nat borttager meer og meer,
 Liig Döden, der besegler Alt til Hvile.

I mig du AEmmer seer af slig en Ild,
 Der paa sin Ungdoms Askehob hensvinder,
 Den Sotteseng, hvor snart den bortdøe vil,
 Fortært af det, hvori den Næring finder.
 Lad det din Kiærlighed forstærke da,
 Alt elske ret, hvad snart du kaldes fra.

LXXIV. Sonnet.

Dog tröstig vær, thi naar det strænge Kald
 Mig uden Skaansel bort herfra skal drive,
 Paa dette Blad dog af mit Liv der skal
 Et stadigt Estermæle hos dig blive.
 Hvergang du seer det, da du seer for dig
 Den Deel af mig, som dig var viet vorden;
 Din er min Siæl, den bedre Deel af mig,
 Og kun hvad der var Jord, giengives Jorden.
 Affaldet kun du mister af mit Liv,
 Til Ormebytte lagt i Gravens Gjemme,
 Et usselt Offer for hver Niddings Kniv,
 Ei værd, du ved dets Minde dig skal græmme.

Dets Værd er kun den Siæl, det indeholder,
Og det er denne, som du her beholder.

Solen og Maanen.

Fabel efter Fumars.

“Nedstegen Phæbus er i Thetis Favn,
Men trøster Eder, Dödelige!
Erstattet er ved mig hans Savn,”

Saa hörtes blege Phæbe sige:

“Seer! Intet har I tabt, ei mindste Straale-
skær,

Den hele Phæbus I gienfinde her!”

Slig Kunst er Eders, Oversættere!

Höit Maanen vi, men aldrig Solen see,

Hvilens Rede, *)

af Fru Fr. Brun.

Tilskrevet hendes Sønnekone.

Der gives en Plads i det kiølige Rum,
 Der hviske de Luftninger linde,
 Fiernt Bølgerne rulle den snehvide Skum,
 Opløftet af livfulde Vinde;
 Sig Himmelen speiler i Søen den blaa,
 Det Høie og Dybe sig vugger derpaa;
 Södt quidre i Træet de Fugle,

Og rundtomkring skygger den Bögeskov vild,
 Og suser til Bølgernes Tone,
 O der er en Hvil saa kiølig og blid
 Alt under den hvælvede Krone!

*) En Lövhytte i Toppen af en herlig Eeg i
 Kraageup Hange; hvis Eiers Kone, Fru Fr.
 Brun den yngre, Sangen er tilegnet.

Let svæver min Aand mellem Jord og Luft,
Et aandende Pust, en bölgende Duft,
Af himmelske Hvile omgivet.

En Redelild fandt jeg mig færdigbyggt her,
Hiemkommen fra sydlige Eden,
Min Datter, min Friede, huldt ventede mig der,
Og her jeg i Norden fandt Glæden,
O Friede, min Datter, du Hustru saa huld,
Du Hierte saa reent og saa trofast som Guld!
Var jeg den, du byggede Reden?

Og skal den det Hvilested blive for mig,
Paa möisomme Liv der udkræves?
Skal eengang mit Æie der lukkes af dig,
Leed, leved jeg ikke forgiæves?
O Rede saa yndig i Konge-Eegs Top!
Et daarende Haab du ei elske mig op!
Tidt Haabet, ak! blomstrer forgiæves!

Thorvald.

Efter Steenhammars svenske Original.

Stormen vildt om Thorvalds Leie hviner,
Haglen paa den brudte Rude slaaer,
Maanen glimter frem iblandt Ruiner,
Og af Mulmet svag og blodig gaaer.

Svagt mod Sommerslud de kun beskytte,
Mindre Vinterstorm afbøde kan;
O men dine Vægge, usle Hytte!
Giemme ligesfuldt en ærlig Mand.

Trygt de giemme ham for Verdens Öie,
Avind, Hævn, og de Forfølgelser,
Ak hvormed saa ofte Jordens Höie
Lønne glimrende Fortienester!

Ei bedraget stolt Forhaabnings Smerte,
Ikke skuffet Aeresyges Vee
Vare kiendte her; ei Thorvalds Hierte
Skabte daarlig selv sin Lidelse.

Men han leed — thi han var født at lide,
 Han var Menneske — uventet Død
 Rev en dydig Mage fra hans Side,
 Og en eenlig Datter græd for Brød.

Og forgiæves han fra aarle Morgen
 Trælled for det i sit Ansigts Sved,
 Tunge var og blev hans Kaar, og Sorgen
 Ham paa Sottæsenge kasted ned.

Ved dens Fod den arme Thora sidder,
 Seer paa Faderen, og jamrer sig,
 Græder høit, og spæde Hænder vrider,
 Spørger: kan ei Thora hielpe dig?

Thora! saa den fromme Fader talde,
 Kys din Fader! dine Taarer spar!
 Skulde Gud mig end i Dag bortkalde,
 Du i ham en kiærlig Fader har.

Kald vor gode Præst, at han kan sukke
 Med os begge op til Himmelen,

Dette Öie, naar det brister, lukke
Du, min Datter, og min sande Ven!

Thora iler Theophil at hente,
Knælende, med Taare til ham seer:
Skynd dig! hvis et Öieblik vi vente,
Har jeg Arme ingen Fader meer.

Theophil sin Graad med Möie dölger,
Raaber: ömme Datter! tröstig vær!
Villig jeg dig til din Fader følger,
Græd ei saa! jeg strax tilrede er.

I sin Embedsdragt han gaar, og sender
Sine Sukke til en større Magt,
Ubevidst han trykker Thoras Hænder,
Som hun ubevidst i hans har lagt.

Dödens bedske Forsmag Thorvald smager,
Hver Minut er for hans Hierte lang!
Herre! raaber han: om dig behager,
Lad mig end min Datter see engang.

Dörren aabnes; ængstlig Thora siger:
Ak! hvordan er det med Fader nu?
Sagte hun sig hen til Sengen sniger,
Hvidsker sagte: Fader! sover du?

Han med böiet Hoved kun kan nikke
Begge kommende sin Hilsen til;
Dog stod Godhed i hans sidste Blikke,
Og Velsignelse i matte Smil.

Theophil! han hörtes nu at sige:
Atter her jeg dig gienfundet har;
Denne Stund at lindre dine Lige,
Dig den helligste blandt Pligter var.

Muligt at min sidste Stund kan blive
Riig paa Lærdom og paa Tröst for dig;
Himlen dig maaskee en Lön kan give
I den Ömhed selv, du viser mig.

Tro mig, Theophil! hist i det Höie
Regnes Dyderne; ved Gravens Port

Staaer og du en Dag, og for dit Öie
Brödre staae, hvis Lykke du har giort.

O maaskee! naar da du skulde klage
I din Dödsstund med asmægtig Röst,
Haster jeg fra Gravens Skiöd tilbage
Til din Sotteseng at bringe Tröst.

Ja, min Ven! i Dag paa Livets Bane
Hvert et mödigt Skridt jeg overseer,
At af Svaghed, Fristelse og Vane
Tidt jeg feiled, jeg med Anger seer.

Lovet være Gud, at for mit Öre
Svæver ei Forfulgtes Jammerskrig!
Ei jeg maa forförte Uskyld höre
Vee og Hævn at raabe over mig.

Theophil, du veed, jeg hver har undet
Alt det Gode, Skiæbnen ham tilstod,
Villig giort, hvad Gode jeg har kundet,
Paa den ringe Plet, der blev min Lod.

Ro jeg havde kjær, med Börn og Mage
I min Hytte, jeg den Dag i Dag
Nöiet med min Skieebne saae tilbage,
Uden Ruelse og uden Nag.

Men jeg ene uden Tag og Föde,
Uden Tieneste og Udsigt stod;
Man fra Plougens elskte Dont mig nödde
At udgyde mine Liges Blod.

Jeg var ung, og Fædrelandets Fare
Skildredes for mig, og Pligt og Eed,
Fyrstens Kald og Ærens, at forsvare
Med mit Blod mit Land og Arnested,

Mine brave Vaabenbrödre vide,
Om jeg viiste Tapperhed og Mod;
De mig saae i første Række stride,
Og Baj'netten rød af fiendeligt Blod.

Ikke just min Generals Exempel
Har jeg fulgt, naar jeg saa hick har stridt,

Æren ligevel i Mindets Tempel
Tegnede hans Navn, og glemte mit,

Taalig Skiældsord, Stokkeprygl og Eder
Af min tyve Aars Captain jeg leed;
Engang i et Slag hans Liv jeg redder,
Mistende mit ene Been derved.

Nu jeg Afskeed fik og Lov at drage
Fra Feldtlazarethet hiem igien,
Til min første Stand jeg gik tilbage,
Tak skee Gud, endnu jeg elskte den!

Fredsom kunde jeg i Graven segne,
Hvis ei deres Skygger, jeg i Krig
For mit Sværd saae blodbestænkte blegne,
Mig i Dag forfulgte hemmelig.

Om mig bævre sønderhugne Lemmer,
Deres Klager jeg at høre troer:
Om mig jamre skrækkelige Stemmer:
Thorvald! hvi begikst du Brodermord?

Ei min Arm i Strid blev holdt tilbage
Af de Raab, som nu begjære Svar;
Hvi har du en Viv berövet Mage?
Hvi et Barn du Fader rövet har?

Lader af, omkring min Seng at spöge!
Jeg adlöd, og jeg nödtvungen var.
Eders Hævn I ved dens Dödsseng söge,
Paa hvis Bud jeg eder myrdet har.

O, min Fyrste! du en Dag skal svare
For de Slagnes Blod — dig naade Gud!
Gud ham — afbröd Theophil — bevare!
Dog du svarer ei for Andres Bud.

Lyde var din Pligt — Ak Himlen give —
Sukked Oldingen af tröstet Siæl —
Lydighed herefter maatte blive,
At forfremme sine Brödres Vel!

Af en Taare mörknes nu hans Öie,
Faderkiærligt han til Thora seer;

Løfter det fra hende mod den Höie,
Raller, sukker, smiler, er ei meer!

Gud, han döer! udraaber hun, og falder
Over Thorvald, bleg og kold som han.
Gud! bad Theophil, naar du mig kalder,
Giv mig da at döe, sön denne Mand!

Ömt hans Taare nu med Thoras rinder,
Hun ham følger til hans giæstfri Hiem;
Anden Fader der i ham hun finder;
Ofte Thorvald blev begrædt af dem.

Beslutningen,

af Walter Scott, efter en gammel engelsk Sang.

Min tunge Lod jeg klage maa,
 Skiöndt Klager spille ere,
 Jeg elskte, og mig elsket saae,
 Dog Alt kun Drömmon være.
 Thi Möer, der hastig fatte Ild,
 At slukkes er ei sene;
 Ei meer derved jeg varmes vil,
 Jeg koldt boer heller ene.

Ei Mö for andre Möer smuk
 Mit Sind skal meer bestikke
 Med Smigreord og falske Suk,
 Og Miner, Smil, og Blikke;
 Ved Maalet maa jeg see den Pül,
 Som jeg velskudt skal mene;
 Ei meer mig hede skal den Ild,
 Jeg fryser heller ene.

Paa Luur Cupido lægge sig
 I Kind, i Bryn, i Hage,
 Nu Qvindeblikke er for mig
 Som Qvindelöfter svage;
 Let agter jeg den Qvindegunst,
 Jeg kan saa let fortjene,
 Jeg hærder mig mod Skiönheds Kunst,
 Og lær' at leve ene,

Snart udbrændt Luekiærten er,
 Demantens Straale varer;
 Hin ödsler med sit Glimreskiær,
 Juvelen sit forvarer.
 En slig Juvel jeg troede min,
 Langt over ædle Stene;
 Men da hvert Blik kan see dens Skin,
 I Mulm jeg boer alene,

Mig ei med falske Farvers Sviig
 Skal vaagen Dröm besnære,

Fintspundne Silkenet ei mig
Igien skal farligt være.
Ei meer til mig at giøre klog
Skal egen Skade tiene;
Jeg bryder Lidenskabens Aag,
Og lever heller ene.

Saa dysser jeg mit Sind til Ro:
"Din Kærlighed du ödde;
Ei meer du for en Dröm saa fro
Med varig Qval skal böde.
Tro Turteldue Enke döer,
Og Phönix lever ene;
De elske ei; som de jeg gör;
Jeg lever, döer allene.

Harpespilleren og hans Hund, Tro.

Efter Thomas Campbells engelske Original.

Paa Bredden af Shannon, da Sally var min,
 Ei nogen irek Knøs var saa lystig i Sind;
 Ei Harpe som min kunde lyde saa fro,
 Og hvor jeg kom hen, var min stakkels Hund,
 Tro.

Da nu man, min Sally! bortrev mig fra dig,
 Med bristende Hierte du sagde til mig:
 Endskiöndt vi nu skilles, du mindes mig jo!
 Thi Tom! thi vær god ved din stakkels Hund,
 Tro.

Og venlig og trofast jeg fundet ham har,
 Og altid eens kiærlig, saa fattig jeg var;
 Naar Riigmand med Haanhed min Armod belo,
 Jeg altid fandt Ven i min stakkels Hund,
 Tro.

Naar Natten var kold, og Veien var slet,
 Og Tom og hans Hund blev gammel og træt,

De varmed hinanden saa trolig, de to,
Og tæt op til mig krøb min stakkels Hund,
Tro.

Var knap end min Tæring, jeg ynkede hans
Nød,
Og deelte tidt med ham min sidste Bid Brød,
Til han en kold Vinterdag hensov i Ro:
En Liigsang jeg spilled min stakkels Hund,
Tro.

Blind, fattig, forladt, hvorhen skal jeg nu
gaae?
Hvor skal jeg saa huld en Ledsager mig faae?
Til elskede Födeby, Fædrenes Bo,
Jeg kommer ei meer med min stakkels Hund,
Tro.

Til en Veninde paa hendes Födselsdag
med en Ring, hvori en Tyrkiis,
fra et Barn.

(Efter det Tydske.)

Hvor lykkelig var jeg den Ring at finde
Med en Tyrkiis, om hvilken Sagnet gaaer,
At den enhver Forgift modstaaer;
I Dag den skulde mig din Yndest binde.

Og hvis en Viismand, dybt bevandret i
Hver Steens og Plantes Kraft, dig sige vilde:
"Til intet Gavn var Ringens Trylleri,
Og sliq Vildfarelse stod Ungdom ilde."

"Elskværdighed var elsket overalt,
Ophöiet over Gift; den at forgive
Vel ingen let i Sinde faldt;
Saa Stenen paa din Haand knap vilde mörk-
net blive."

O men med end langt mere lette Baand
Er ædelt Sind og Æmhed vel at binde;
Thi sættes dristig Ringen paa din Haand,
Din Gunst mig, Ædle! du unddrage ingen-
sinde.

Forsvar for mine to Uhre,
til en Veninde.

(Efter det Franske.)

Til Overflod du intet af dem agte!
Det ene gaaer for stærkt, det andet gaaer for
sagte;
Hint seer jeg paa, hvergang du venter mig;
Og dette, naar jeg skal fra dig.

M i d a l d e r e n .

Efter det Svenske.

O Elskov! vil du, jeg skal drage
Igien dit gyldne Tryllebaand,
Giengiv mig mine Ungdomsdage,
Giv mig med dem min Ungdomsaand.

Mig Livets Morgen er henrunden,
For mig alt Middagstimen slaaer;
Ja alt jeg seer, hvor Aftenstunden
I mine Fied med Liste gaaer.

Hos mig var Glæden vant at bygge,
Den i mit Bryst har Hiemstavn havt;
Nu flyer den, jeg har kun dens Skygge
I mattede Iadbildningskraft.

Om Skiæbnen endte mine Dage,
Dens Bud jeg uden Knur adlød;
Men leve, uden Fryd at smage,
Det Liv, o! det er sandest Død.

Saa klaged nys mit piinte Hierte,
Saa sukked jeg af sorgfuldt Bryst,
Da rörtes Himlen af min Smerte,
Og Venskab sendtes mig til Tröst.

Mit Hiertes Saar det kiærlig læged',
Og skienkte mig min tabte Fred;
Den blide Ild mig vederqvæged',
Men varmed' ei, som Kiærlighed.

Kom! Venskab böd: min Favn dig dölge
Mod al din Skiæbnes Bitterhed!
Jeg fulgte Venskab, men jeg græd,
At ene ham jeg kunde følge.

Fædrehjemmets Ruiner.

Efter Th. Campbell.

I tiende Skumrings den tankefuld Stund
 Jeg vanked saa sorgfuld i Mod.
 Blandt vindslagne Buske i eensomme Lund,
 Hvor fordem mit Fædrehjem stod,
 Forfaldet og øde mon Muurtomten staae,
 I Træet boer Ravnene i Fred;
 De græsgroede Stier betrædes af faa,
 Som Jæger og Kriger før udvandrede paa
 Til Banken ved Indsøens Bred.

Omvankende fandt jeg paa sorgfulde Gang
 Ved Soelskiven gammel og grøn,
 Til Tegn, hvor en Urtegaard blomstred engang
 En Vildrose rødme i Lön;
 Liig brödrelös Enebo stod den igien,
 Hvem hele hans Samtid forlod,
 Hver vandrende Soelstraale kyssede den;
 Thi Ukrud og Tidsler nu voxte igien,
 Hvor Forfædres Blomster de stod.

O yndige Örkknop! Sindbilled paa Alt,
 Min tröstløse Barm har igien,
 Om end til Ruiner Alskabningen faldt,
 Ei Taalmod skal svigte sin Ven!
 Hver sværmerisk Trylleskiær venlig og öm,
 Af Ungdoms Indbildning bragt frem,
 Hver Glædes og Kiærligheds Skygge undröm,
 Fly bort fra min Siæl, liig den natlige Dröm!
 De lade en Örök efter dem!

Dog stille, min Aand! aldrig Viisdom tillod,
 At Svaghed og Sörgmod-de græd,
 Liig Nordhavets Field, ved hvis trodsende Fod
 Den vildeste Bølge sank ned.
 Ei vexlende Farer, ei Haan, og ei Savn
 Nedböie mit Blik eller Mod;
 Ja end ei det fordum saa elskede Navn
 Et Mindelses Suk skal afpresse min Favn.
 Mod Skiæbnen den seired, der stod,

Kiærlighed og Ære.

Efter Sidney Walker.

Nei! min Maria! siig ei saa!

Nei! ganske er jeg din!

Skiöndt du mig stundum knæle saae

For anden Guddoms Skriin.

Hvad om end Æren jeg tilbad,

Og saae paa Musers Smil mig glad.

Min første, sidste Kiærlighed,

Alt var du stedse mig!

Jeg dristig gik i Skialdes Fied

Kun for at synge dig!

Hver Laurbærkrone, jeg attraaer,

Er kun til Krands omkring dit Haar.

Lig den, hvis Hu til Solen stod,

Alt skulde han der döe,

Al min Forlængsel, alt mit Mod

Staaer ene til min Mö!

Lad mig kun denne Soel beboe!
Jeg i dens Straalefavn döer fro.

Lauenborgs Blomst.

Efter Tiedge.

Hist Lauenborg det gamle staaer,
Höit det paa Harzbierg skinner,
Igiennem Udörk Veien gaaer
Til eensomme Ruiner;

Der blomstrer en Blomst ved Midnatstid,
Den glimrer i Liljedragt blændende hvid.

Alt lyser den et Timeslag
Ned i de mørke Dale,
Derpaa ligg Uskylds stille Dag
Den hellig ned mon dale;

Da er det, som svævede Aander ned
Omkring et Freden indviet Sted.

En blid og lysklædt Skikkelse
 I milde Himmeldufte
 Da hæver sig, og see! og see!
 Den svinder hen i Lufte,
 Det vifter og suser, som fjerne Sang,
 Om Dal og Høi, der fra Luften klang.

- I Dalen stod en Hyttelild,
 Dens Væg de Ranker klædte,
 Der blomstred Berthå, reen og mild,
 En Mö, liig Rosen spæde;
 Saa gierne hun ud over Giærdet saae
 I Engen de spögende Smaalam gaae.

At bede rasken Hiort og Raa
 Den Junker ud mon ride,
 Ved Giærdet saae han Bertha staae
 Ved aarle Morgens Tide,
 Hvad, sagde han, seer du ved Giærdet her?
 Følg med mig, hvor mere at see paa der er.

Du være skal min Hiertenskiær,
For deilig til en Hytte!
Nei! svared Bertha: det ei skeer!
Og flygted i sin Hytte.
Ved Arnen blev hun sin Moder vaer:
Ak Moder! vor Junker begiært mig har.

“Har end vor Junker dig begiært,
Lad dig hans Slot ei blænde,
Alt mangen Pige kom vanær’t
Tilbage ham af Hænde;
O bring den Jammer ei over mig!
Min Datter, o dvæl ikke! frels du dig!”

“Hvorhen, o Moder! frelse mig
Alt for hans Svende mange?”
Saa grædende hun kasted sig
I Moderfavnen bange.
“Et Kloster, min elskede Datterlild!
I rolige Skygger dig dølge vil,

Der smykker dig med kydske Glands
Höibenedidet Frue!

Der skal jeg dig med Myrthebrands
Blandt Himmelbrude skue!

I Midnattens rædsomme Time der
Bevogter dig skjærmende Englehær."

"Saa för, o Moder! för da du
Dit Barn til Klostrets Stille,
Fra onde Verden hende nu
At Slöret maa adskille!"

Thi förte nu Moderen Datter sin
I Klosterets Stille saa tröstig ind.

Men som den Junker det fornam,
Flux böd han sine Svende,
Med Völd den Mö, der undgik ham,
At skaffe ham i Hænde.

Da blev det Kloster saa haardt betrængt,
Og bragende blev dets Jernport sprængt.

De vilde Ransmænd ei bår Agt,
 Ei Frygt for Helligdomme;
 Af viet Celle frækt med Magt
 Bortreve de den Fromme.
 Med Storm i rædsomme Midnatsstund
 Paa Lauenborgsslot opbragtes hun.

“Velkommen! brød den Junker ud,
 Hvem hendes Graad ei rørte:
 “Jeg røved jo den kiære Gud
 Blot hvad mig selv tilhørte;
 Thi delige Ansigt tør du kun af,
 Det lægger dig ikke i din Gray.”

“O! raabte hun: du Himlens Gud!
 O du mig Bistand sende!
 O naadig høre du din Brud,
 Fra Skiændsel redde hende!
 O Himmels Lufte! o Blomster smaae!
 O skal da uhævnnet Uskyld forgaae?”

Dog tys, jeg hører sagte Lyd,
O spildt er ei min Haaben!
En Engel kommer hist! o Fryd!
Jeg skuer Himlen aaben."

Begeistret Bertha til Himmelen saae,
Og Hiertet alt sagtere monne slaae.

Undsluppet fra al jordisk Nød,
Undkommen al Vanære,
Hun føres af sin Engel, Død,
Til Frommes Fryd og Ære.

En Lysgestalt monne for dem staae,
Af Angst de Røvere fast forgaae.

Hvor Berthas Öine lukked dem,
Et Blomster sees fremskyde,
Lyst spirer det af Jorden frem,
En Helligdom at pryde.

Sees den af forsinkede Vandringsmand,
En Lyd af sagte Suk hører han.

Engang hvert Aar den blomstrer kun,
Liig Gienskin fra de Døde,
I natligmørke Høitidsstund,
Paa gamle Taarnmuur öde;
En Luftning omsvæver den, vifter svag,
Liig döende Uskylds Aandedrag.

See hist, hvor Borgen stod tilforn,
Og trodsed paa sin Vælde,
Der staaer nu blot et enkelt Taarn,
Som Tiden ei kan fælde;
Der blomstrer det Blomster ved Midnatstid,
Og glimrer som blændende Lilje hvid.

K l a g e r.

Efter Vigée.

Min Eensomheds bestandig tro Indbygger,
O Gienlyd! hör! besvar ei meer min Sang,
Gientag ei meer et Navn i disse Skygger,
Ak! som jeg dig har nævnet sidste Gang!

O stille Grotte! elskte tause Lunde!
Min svundne Saligheds Fortrolige!
Da I min Falske mig ei vise kunde,
Hvi skal jeg Navnet allevegne see?

O klare Kilde! som saa henrykt spilled,
Hvergang deri den Skiønne speiled sig,
Jeg frygter at gienfinde hendes Billed;
Oprör dig, skiul dit blanke Speil for mig!

Vaargrønne Eng! o favre Blomsterdække!
Hvor evig Kiærlighed hun tilsvøer mig,
Du visnende din muntre Pragt aflægge;
Ei meer skal hendes Fod betræde dig.

O Tvillingtræer! der flette eders Grene,
 Vor fælles Gravhøi til et lövrigt Tag!
 O skilles, skilles ad! ak mig allene
 Skal denne Grav oplade sig i Dag.

Vidie, Vidie, Vidie.

Efter det Engelske.

(Desdemoras Sang i Othello 4 A. 3 Sc.)

En Sörgende sad under Hængebirkstræ,
 O Vidje! Vidje! Vidje!
 Med Haand paa sit Hierte, og Hoved paa Knæ;
 O Vidje! Vidje! Vidje!
 Syng: O den grønnæ Vidje min Krands nu
 skal være,
 Suk drog han i Sangen; ved hvert han frem-
 brød:
 Kom Vidje! Vidje! Vidje!
 Min Elskte er borte, for Fryd er jeg död.
 O Vidje! Vidje! Vidje!

Min Elkte forlod mig! falsk viste hun sig,
Kun Had for min Kiærlighed giver hun mig.

Hvo elsker, saa skreeg han, o! ynk mig,
hver een!

Min Sorg hun ei agter, er haard, som en
Steen.

Den kolde Ström randt, og hans Öie det
græd,

De Taare randt salte ad Kinderne ned.

Taus Fuglen sad hos ham, blev tam ved
hans Nöd.

Og Stenene smelted ved Taaren, der flød.

At Haanhed jeg taaer, bebreider mig ei,
For dellig hun fødtes, for elskovsfuld jeg.

O! at slig en Skiönhed kan findes saa
haard!

Og uden al Skaansel min Ömhed forsmaaer.

Ei Elskov meer bramme i Borg eller Lund,
Ustadig er Qvinden, og ændres paa Stund.

Dog hvad hjælper Klage! den har ingen
Magt;

Jeg taalig maa bære al Haan og Foragt.

Kom alle Forladte, og sætter Jer her!

Paa Falskhed I klage; min falskere er!

Fra min Elskte mig syeeg, jeg Vidjekrands
bær;

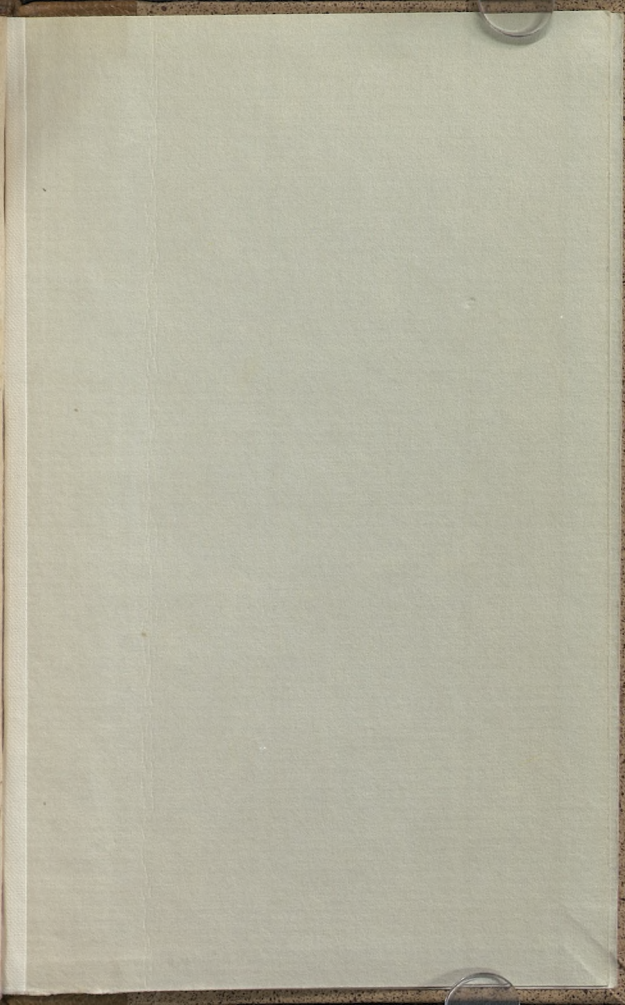
O Vidje! Vidje! Vidje!

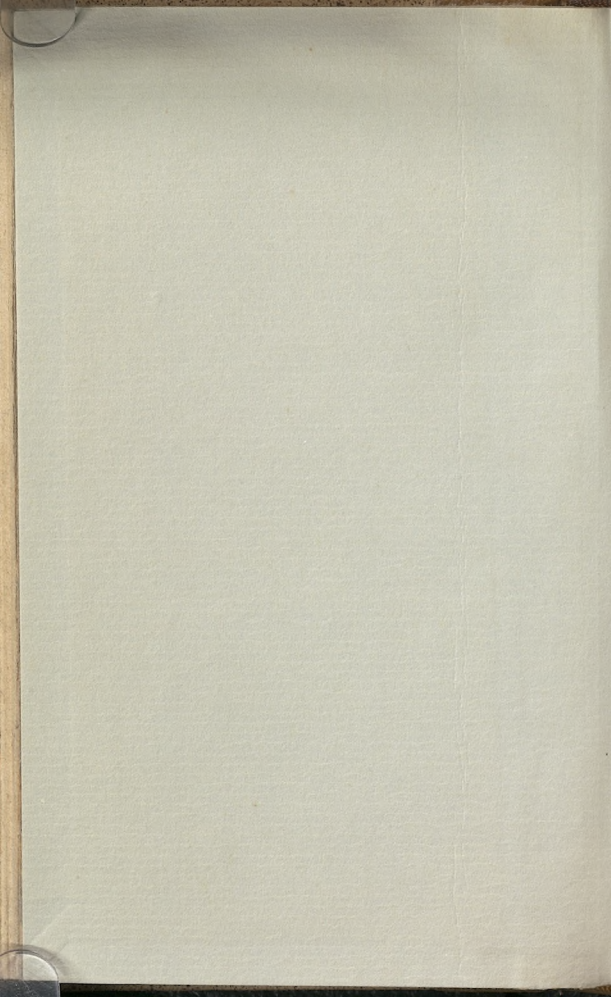
For skuffede Elsker den passeligst er;

• O Vidje! Vidje! Vidje!

Syng: o den grønne Vidje min Krands nu
skal være!

E n d e.

Det kgl. Bibl. Bogb.

